τοῦ *Παραδείσου*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* — ὁ *Γόρδιος* μὲ τὸν *Λέοντα τῆς Χαρωνείας*, *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ* καὶ *Εἰρωνείαν* — ἡ *Ρομαντικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Χακὴν Πανσέληνον* — ἡ *Ἑλληνικωνιὰς Παρθένος* μὲ τὸ *Δάσος Φοινίκων*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Ξεπεπεμένον Λόρδον*, *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* καὶ *Χειμώνανθον* — ὁ *Πύργος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Χειμώνανθον* — ἡ *Χριστιανὴ Παρθένος* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον* ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν*, *Θετταλομάγνητα*, *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου*, *Σερεάναν τοῦ Σοῦμπερ* καὶ *Ρέαν Σιλβίαν* — ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄνθος τῶν Λεμόνων*, *Μή με Λησμόνει*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* καὶ *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὴν *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ*, *Πρωτομαγιάν*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Συριανὴν Ξανθούλαν* καὶ *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* — ἡ *Κολυμβήτρια τοῦ Μέξ* μὲ τὴν *Κατσαρίδαν*, *Χειμώνανθον* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος* — ἡ *Κόρη τοῦ Διὸς* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Δοῦκα τῆς Δημητσάνης*, *Ἡρωϊκὸν Ἀρκίδι* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Θετταλομάγνης* μὲ τὴν *Μαρίαν Ἀντουανέτταν*, *Κατσαρίδαν*, *Ναύαρχον Τόγγο*, *Οὖγον τοῦ Μονσπράνου* καὶ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* — τὸ *Νηπενθὲς* μὲ τὴν *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Ἄρης* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, καὶ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* — ὁ *Ποσειδῶν τῆς Μήλου* μὲ τὸ *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*, *Πάντα Γελαστήν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Τρελλὴν Ψυχὴν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον*, *Πλανωμένην Σκιάν*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Ἑσπερίαν Αὔραν* καὶ *Αὔρην τῆς Νυκτός* τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Χειμώνανθον*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Λαλαγιὰν* ἡ *Κλαίουσα Ἰτέα* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Ψαροπούλαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ἀσέληνον Νύκτα* — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὴν *Νηηΐδα τῶν Ἀγράφων*, *Οὖγον τοῦ Μονσοπράνου*, *Τρεμοοβύνοντα Αὐγερινόν*, *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* καὶ *Ἐραστὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν* — τὸ *Εὐτυχὲς Μέλλον* μὲ τὸ *Μαῦρον Σύννεφον* — ἡ *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* μὲ τὸν *Κόμητα Ζιλ-δὲ Μιομών*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου* καὶ *Γλωσσοκοπάναν* — ὁ *Κόρταλος* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Λόφον τοῦ Γάνου* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ἡ *Πλανωμένη Ψυχὴ* μὲ τὸν *Προμηθέα Δεσμώτην*, *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων*, *Λούπιγκ δὶ Λούπ*, *Χρισιανὴν Παρθένον* καὶ *Νάρκισσον* — ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Χρυσοῦν Κάλυκα*, *Οὐδένα*, *Τοῖχον* καὶ *Πτερωτὴν Βαρκούλαν* — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Κυρίαν Δέν με Μέλει*, *Κυρίαν Τρίγγι-Τράγκα*, *Τράκα-Τρούκαν* καὶ *Σκαρφαλόστραν*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· σήμερον ὡς βλέπεις ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐξαδέλφης σου·) *Ἑλικωνιάδα Παρθένον* (τόμον ἔστειλα·) *Μέλλοντα Διπλωμάτην* (ἀμέσως ἄρχισαν οἱ λακωνισμοί ;) *Μικρὸν Λέσβιον*, *Φῶς τῆς Νυκτὸς* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν πατριωτικὴν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν· μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν πραγματείαν σου·) *Ἄσπρον Ἀράπην* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου·) *Ὀρεάδα τῆς Χίου* (ἔλαβα· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν κ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη σκέπτεσαι περὶ ἐμοῦ·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* ([ΕΕ] πολὺ χαίρω ποῦ πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ εἰς Ἀθήνας ταξειδίου σου·) *Χ. Ζερβὸν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ναί, κάποτε ὁ ζωγράφος δὲν συμμορφώνεται μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς περιγραφῆς τοῦ συγγραφέως· διατηρεῖ, βλέπεις, καὶ αὐτὸς τὴν ἐλευθερίαν του!) *Κόκκινον Κρίνον* (εὐχαριστῶ· ἔδωσα τὸ μυρωμένον χαρτάκι εἰς τὴν Κάκιαν, ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ το μυρίζῃ καὶ νὰ εὐφραίνεται : ἄααα !) *Κόρην τοῦ Διός* (τί ὡραῖον δελτάριον!) *Βουκέφαλον* (ποῦ ἄλλην ἡμέραν θὰ μοῦ γράψῃ μεγαλήτερον γράμμα·) *Αἰθέρα* (βλέπεις πότε θὰ εἶνε ἡ Κυριακή· μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν ὁ κ. Ξ. θάναγνώσῃ ὅ,τι τοῦ στείλῃς καὶ περιμένει·) *Πλανωμένην Ψυχήν*, *Μικρούλαν Ἀρσακειάδα* (κ' ἐκείνη εὐχαριστήθη πολὺ που σ' ἐγνώρισε) *Μικρὰν Ἀτθίδα* ([Ε] χάρτην λύσεων ἔστειλα· ναί, εἶδες μερικοὶ ποῦ δὲν εἰξεύρουν ἀπ' αὐτὰ τίποτε ; πόσον χάνουν!) *Ἄρην* (Ε] ποῦ ἔχει διαβάσῃ τὰ διηγήματά μου ἀπὸ τέσσερες φορὲς καὶ τὰ ξεύρει «ἀπέξω καὶ ἀνακατωτά»· προσθέτω εἰς μερικὰ νηπιακὰ τὸ «διὰ πολὺ μεγάλα παιδία», διότι εἶνε πραγματικῶς καὶ διὰ πολὺ μεγάλα παιδία· ἅμα μεγαλώσῃς καὶ σύ, θὰ το καταλάβῃς·) *Φίλην τῶν Ζώων* ([Ε], τὸ *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* εἶνε δεσποινίς·) *Δευκὴν Νύκτα* (τί χαρά ! εἰς ἕνα μῆνα θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ Σχολεῖον! καὶ νὰ ἰδῆτε ξεσπάθωμα μιὰ φορά !) *Λόφον τοῦ Γάνου* κτλ. κτ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰταφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

418. **Λεξίγριφος.**

Ὁμίλησε τῆς μάνας σου,
—Ἀλλ' ὅμως μὲ τὸ σεῖς,—
Κι' ἀμέσως ἕνα ὄνομα
Θὰ ἰδῆς ἐκ τῆς Γραφῆς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

419. **Στοιχειόγριφος.**

Τοῦ τετάρτου του στοιχείου
Σκεῦός τι ἂν στερηθῇ,
Μία νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Παρευθὺς θὰ εὑρεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ.

420. **Μετάγραμματισμός.**

Ἀντὶ Γᾶ ἂν βάλῃς Κᾶ
Θὰ ἰδῆς 'στὰ πεταχτὰ
Πῶς τὸ στόμα σου θαφίσῃ
Στὴ φωλιά του νὰ καθίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου.

421 **Δικτυωτόν.**

1. – Βασιλοπούλα ἡ ἀρχή.
2. – Τιτᾶνα εἰς ἐμὲ θὰ ἰδῆς.
3. – Στοὺς Ἀργοναύτας θὰ βρεθῇ.
4. – Ἓν ὄχι φθάνει νὰ εἰπῇς,
Ἂν θέλῃς νὰ εὑρῇς κι' αὐτὸ
Καὶ ὅλο τὸ δικτυωτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας του Ζαππείου.

422. **Λογοπαίγνιον.**

Πῶς μιὰ κατσαρίδα εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ .. ὑπηρέτρια, καὶ μάλιστα μὲ σγουρὰ μαλλιά ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας.

423-4 4. **Μεταμορφώσεις.**

1. — Ὁ *Βορρᾶς* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νότος*
2. — Ὁ *Ταῦρος* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Χοῖρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Ζερβοῦ.

425. **Λεξιθηρία.**

Ποῖον ἐπίρρημα τρόπου, τῆς καθομιλουμένης, ἔχει πέντε ἄλφα καὶ κανὲν ἄλλο φωνῆεν ;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ν. Μαλλούχου.

426. **Διπλῆ ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαιοτάτην βασίλισσαν· τὸ δὲ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἄνθος εὐῶδες :

1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης 2, Ἀργοναύτης 3, Φυτὸν ἀρωματικόν. 4, Ἐπιστήμη. 5, Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαμπρου Κιθαρῳδοῦ.

427. **Φωνηεντόλιπον.**

εω - αο - ευε - αευ - αουο - οιου

Ἐστάλη ὑπὸ Δαμιανοῦ Σ. Γαλανοῦ.

416. **Γρῖφος.**

		ιν		ε		κῶν	
Ι	ιν		ιν ε		ε	κῶν	κῶν
—		ς		Φ	μῶν		Ὠδὴ
πλα	ιν		ιν ε		ε	κῶν	κῶν
		ιν		ε		κῶν	

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας του Πηλίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 28

314. Γάδειρα (Γάδ, Ἥρα.) — 315. Σκύμνος-ὕμνος. — 316. Ὀσκὰρ-ράκος

3.7. **Κ**
ΗΡΑ
ΔΙΣ
ΤΙΤΟΣ
ΙΛΙΟΝ
ΣΚΙΑΘΟΣ
ΜΥΡΣΙΝΗ

318 ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Ἴασπις, ἅπας, παῖς, Λαπλάς, Σῖδ) — 319-23. Διὰ τοῦ Υ: *βοῦς*, *οὖς*, *κύων*, *ποῦς*, *αὔρα*. — 324. ΒΕΝΕΤΙΑΟΔΗΣΣΟΣ (ΒΟλγας, Ἐ-Διμβοῦργον, ΝΗσσα, Ἑστία, ΤΣάρος, Ἰορδάνης, Ἀσπασία) — 325. Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξ' το στὸ γιαλό. — 326. *Ὁ Ἡσαΐας ἦτο εἷς ἐκ τῶν προφητῶν* (Ω εἰς Α - ΐ ἄς - ἦτο εἰς ἕκτον - πρὸ φυτόν) — 327 Ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας φαίνεται ἂν στρέψωμεν τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ κάτω μέρος τοῦ *κορσὲ* τῆς κυρίας σχηματίζει τὸ ψηλὸ καπέλο τοῦ κυρίου. Τὸ δεξιὸν χέρι τῆς κυρίας περιγράφει τὸν αὐχένα του καὶ τὸν ὦμόν του Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καναπὲ σχηματίζει τὰ γυαλιά του μὲ τὰ κορδόνια των, — καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ ὅμονον. Ἑλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ θερμῶς ἅπαντας τοὺς φίλους οἵτινες μὲ ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδίως κατόπιν μακρᾶς ἀπουσίας. Φίλε Κλειδαριδάκη, ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς μου ποῦ ἐρωτᾷς, ὀνομάζεται Κωνσταντῖνος Δρυμπέτης, εὐχαριστῶ θερμότατα. — *Μεγάλη Ἑλλάς.* (Ε,98)

Ἠλλαξα ψευδώνυμον
Ἀριάδνη. (Ε, 99)

Παρακαλεῖται ἡ *Μελανῶπις* καὶ τὸ *Ἀγ. ὁ Περιστεράκι* ἵνα εὐαρεσκηθῶσι καὶ ἀνταλλάξωσι Μικρὰ Μυστικὰ μετὰ τοῦ *Αἰθέρος*. — Ναπολέων Α. Λαπαθιωτης. (Ε,100)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια τοπογραφιῶν μὲ χρώματα καὶ τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Προτιμῶ τὴν εἰκόνα κάθετον ἐπὶ τοῦ δελταρίου. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλεστάτη — Dé étrins E. Psirras, Mételin Ye a (Turquie.) (Ε,101)

Δὲν εὑρίσκω λόγους εὐχαριστηρίους διὰ τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τῶν ἀγαπητῶν τοῦ ἡμετέρου συλλόγου μελῶν.

Δάσος Φοινίκων. (Ε,102)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Αὐγούστου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 38—39

ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἶμαι ἐγώ, ἡ γνωστή σας καὶ καλή σας Κυρὰ-Μάρθα, οἰκονόμος τῆς κυρίας Διαπλάσεως καὶ νοσοκόμος... τοῦ ψυχογυιοῦ μας, καὶ γραμματικοῦ μας κυρίου Ἀνανία.

— Πῶς ; τί εἴπατε;.. Εἶνε λοιπὸν ἄρρωστος ὁ Ἀνανίας ;

— Μάλιστα, μικροί μου κύριοι καὶ δεσποινίδες. Ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακό του.

— Ποιὸ κακό ; . . . κανένα ἀλογοπαίγνιο ; . . .

— Μὴ βιάζεσθε· αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε παρακάτω. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ σᾶς 'πῶ ὅτι μοῦ ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς ΙΘ' Κυριακῆς. Διότι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει πολλὲς ἐργασίες καὶ δὲν εὐκαιρεῖ· ἡ Ἀγάπη εἶνε στὴν ἐξοχὴ μὲ τὲς ἑπτὰ μεγαλήτερες ἀδελφές· ἡ Πίσσα δὲν γράφει ποτέ... εὐανάγνωστα· καὶ ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὰ κακό του.

Θὰ τὰ ποῦμε ὅσῳ τὸ δυνατὸν συντομώτερα, γιατί κ' ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλη εὐκαιρία. Φανταστῆτε ὅτι εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶνε στημένο τὸ φαγητὸ διὰ τὸ μεσημέρι, — ντολμάδες κολοκυθάκια, ἂν ἀγαπᾶτε, — καὶ κάθε τόσο πρέπει νὰ δίδω μιὰ ματιὰ μὴν κολλήσουν· ἔπειτα, στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἔχω στημένο στὸ κρεββάτι τὸν ἄρρωστο, κ' ἐπίσης κάθε τόσο πρέ-

πει νὰ δίδω μιὰ ματιὰ μὴν... ξεκολλήσῃ. Μὲ τέτοιους ὅρους, —βάλετε καὶ τὴ φοβερὴ ζέστη,—τὸ γράψιμο καταντᾷ βασανιστήριο, καὶ πρέπει νὰ τελειόνῃ τὸ γρηγορώτερο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀνανίας θέλησε νὰ πάρῃ καλὰ τὰ μέτρα του (καὶ πότε δὲν τὰ παίρνει;) διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὴν Κυριακήν μας κανὲν ἐπεισόδιον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὅσο περισσότερο προσέχει κανείς, τόσο περισσότερο τὴν παθαίνει. Ἔτσι τὴν ἔπαθε καὶ ὁ Ἀνανίας! Ἐνθυμούμενος τὰ καταστρεπτικὰ παιγνίδια τοῦ «Ἡφαίστου» του καὶ τὰς συμβουλὰς ὅλων τῶν φίλων μας, ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν μεταχειρισθῇ διόλου εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακήν, καὶ διὰ νὰ διαβάσῃ τὰς ἀπαντήσεις καὶ νὰ τας κατατάξῃ εἰς σωρούς, ἐξέθαψε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μίαν παληὰν λάμπαν τοῦ λαδιοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὄθωνος—(ἄχ! τί ὡραία ἐποχή! τί φτήνεια τότε εἰς τὰ ἐμπορικά! ἄρα γε θὰ ἤθελε κανείς σας νὰ ζῇ εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχήν; αὐτὸ περιμένω νὰ ἰδῶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας...)—ναί, ἐξέθαψε τὴν λάμπαν τοῦ λαδιοῦ, τὴν ἐκαθάρισε, ἀγόρασε φυτίλια, τὴν *ἐμοντάρισε* καὶ χθὲς τὸ βράδυ τὴν ἄναψε...

Ἔκαιε λαμπρά. Ὁ ψυχογυιός μας ἦτο κατενθουσιασμένος. Κάθε τόσον ἄκουα νὰ φωνάζῃ:—Νὰ λάμπα τοῦ Θεοῦ! Ὄχι σὰν ἐκεῖνο τὸν Ἥφαιστο, τὸν ἀναθεματισμένο!.. Οὔ νὰ χαθῇ!..

Ἄλλη φορὰ εἶπε:

— Καλὰ λένε πῶς κάθε πέρσυ καὶ καλλίτερα!.. Οἱ πατέρες μας ποῦ ἔκαιαν λάδι, ἦταν πολὺ πιὸ εὐτυχεῖς ἀπὸ μᾶς ποῦ ἔχουμε πετρέλαια καὶ γκάζια!..

— Ἐμένα τὸ λές, Ἀνανία; τοῦ εἶπα. Καὶ δὲν τὸ ξεύρεις ὅτι αἱ ἐφευρέσεις κατέστρεψαν τὸν κόσμο; Ποῦ ἀκούσθηκαν τὸν παληὸ καιρό, τὰ δυςτυχήματα ποῦ συμβαίνουν σήμερα;... Συγκρούσεις, ἐκρήξεις, κυκλώματα... ξέρω κ' ἐγώ;

Ἄλλη στιγμὴ τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ:

— Τίποτε, δόξα σοι ὁ Θεός! Κοντεύω νὰ τελειώσω τὴν κατάταξιν καὶ δὲν συνέβη τὸ παραμικρό! Πάει, τὴν ἐγλυτώσαμε αὐτὴ τὴ φορά!..

Ἔκαμα τὸ σταυρό μου καὶ ἀπήντησα:— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!

Εἰργάσθη ὁ καϊμένος ὁ Ἀνανίας ὡς τὰς τρεῖς ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα· ἔσβυσε ἔπειτα τὴν εἰρηνική του λάμπα, ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖο, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κατάταξις ἦταν τελειωμένη· εἶχε σκοπὸ νὰ σηκωθῇ πρωΐ-πρωΐ διὰ νὰ γράψῃ τὴν κρίσιν.

Τὸ «πρωΐ-πρωΐ» τοῦ Ἀνανία δὲν εἶνε ποτὲ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὰς ὀκτώμισυ· (ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ψυχογυιός μας εἶνε λιγάκι ὑπναρᾶς—ἀλλά, ὅταν ἀγρυπνᾷ κανεὶς ὡς τὰς τρεῖς!..) Ἐγὼ ξυπνῶ πιὸ πρωΐ, σὰν γρηὰ ποῦ εἶμαι... Καὶ σήμερα λοιπὸν ἐξύπνησα εἰς τὰς πέντε. Ἐσιγύρισα τὸ σπίτι, ἔκαμα διάφορες δουλειὲς καὶ ἔπειτα... ἐξεκλείδωσα τὸ γραφεῖο διὰ νὰ τὸ σκουπίσω.

Ἀμέσως, μόλις ἄνοιξα τὴν θύραν, μ' ἐκτύπησε δυνατὴ μυρωδιὰ λαδιοῦ, καὶ συγχρόνως ἄκουσα ἕνα παρατεταμένον φρρρρρ... σὰ νὰ ἐσήκονεν ἀέρας χαρτιά...

— Μπᾶ! ἦταν ἡ πρώτη μου ἀπορία· πῶς ἔγινε τέτοιο ρεῦμα, ἀφοῦ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου εἶνε κλειστά;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σκεφθῶ περισσότερα, οὔτε νὰ προχωρήσω...

Κάτι πράγματα μαλακά, ἐλαστικά, μαῦρα, ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν δαιμονισμένα, ἐπερνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ μ' ἔκαμναν νὰ χοροπηδῶ καὶ νὰ ξεφωνίζω...

Τὰ εἶδα στὰ μισοσκότεινα καὶ τὰ ἐγνώρισα:

Ἦσαν ποντίκια. Καὶ τί ποντίκια!.. Ποντίκαροι! Καὶ ἦταν ἀπὸ δαῦτα ὁλόκληρος στρατός!..

Τίποτε δὲν φοβοῦμαι στὸν κόσμο περισσότερο ἀπὸ τὰ ποντίκια. Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ βρεθῶ ἀνάμεσα σὲ χίλια λεονταρια, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φοβούμουν λιγώτερο...

Ἐπέταξα τὸ φτερό μου κ' ἔφυγα σὰν τρελή.

Καὶ τὰ ξεφωνητά μου ἀναστάτωσαν ὅλο τὸ σπίτι.

Πρῶτος-πρῶτος ἔτρεξε, μισοκοιμισμένος, ὁ Ἀνανίας. Γρήγορα ὅμως ἐξύπνησε στὴν ἐντέλεια, ὅταν εἶδε τὴν συμφορὰ καὶ τὴν καταστροφή!..

Ἡ ἀγέλη τῶν ποντικῶν εἶχεν ἐξαφανισθῇ,— ὁ Ἀνανίας δὲν εἶδε παρὰ τὲς οὐρὲς τῶν τελευταίων ποῦ ἔφευγαν,— ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ γραφεῖον «γῆς Μαδιάμ», καὶ ἀφοῦ ἐξηφάνισαν εἰς τὰ βάθη τῶν στομάχων των... τὰ δύοτρίτα τῶν ἐπιστολῶν σας!..

Καὶ ηὔραμε τὸ πάτωμα στρωμένο μὲ κομμάτια, μὲ κομματάκια, μὲ κουρέλια χαρτιῶν λαδωμένων... Οἱ σωροὶ εἶχαν λιγνεύσῃ, σὰν ἄνθρωποι ποῦ νηστεύουν δέκα μέρες... Ἀντίο, Κυριακή!..

Ὁ Ἀνανίας ἐδιαπλάτωσε τὲς γρίλλιες, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶδε τὰ γενόμενα, καὶ ἀμέσως... ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Ἔτρεξα νὰ φέρω ξεῖδι... Τὸν ἐρράντισα ἀλύπητα καὶ συνῆλθε. Ἔ, παιδιά μου! Τὸ γραφεῖον ἦτο γεμάτο λάδια· δὲν ἔλειπε παρὰ τὸ ξεῖδι, γιὰ νὰ γίνῃ... σαλάτα σωστή.

Μὰ τί εἶχε συμβῇ;

Δὲν ἀργήσαμεν νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν: Ἡ παληὰ λάμπα τοῦ λαδιοῦ, ποῦ τὴν ἐξέθαψεν ὁ Ἀνανίας ἀπὸ τὴ σοφίτα, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ τρέχῃ. Κρυφόν, ὕπουλον ἐλάττωμα, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸ ἐννόησε κανείς... Τὸ δοχεῖον τοῦ λαδιοῦ εἶχε μίαν μικροσκοπικὴν τρυπίτσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ λάδι ἐχύνετο σιγὰ-σιγά,—μὰ πολὺ σιγά,—ἀκολουθοῦσε τὸ πόδι τῆς λάμπας καὶ καταστάλαζε εἰς τὸ τραπέζι. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ — μὰ πολὺ σιγά, — εἰς τὸ τραπέζι εἶχε σχηματισθῇ μία μικρὴ λίμνη ἀπὸ λάδι. Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, δηλαδὴ μίαν ὥραν πρὶν φύγῃ, ὁ Ἀνανίας ἐξαναγέμισε τὸ δοχεῖον, διότι τὸ λάδι εἶχε καῆ. Καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλη ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς. Διότι ἡ λίμνη ηὗρε τροφὴν καὶ ὅλο ἐμεγάλονε, ἐμεγάλονε,—ὁ Ἀνανίας εἶχε φύγῃ πιά, χωρὶς νὰ την παρατηρήσῃ, κρυμμένην κάτω ἀπὸ τὰ στολίδια τῆς καλαμαριᾶς,—κ' ἐπλημμύρισε τὸ τραπέζι κ' ἔβρεξε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἔκαμε θάλασσα...

Τότε ἔτρεξαν οἱ ποντικοὶ νὰποτελειώσουν τὴν καταστροφήν. Θὰ πῆτε: μὰ ποῦ εὑρέθησαν τόσοι ποντικοί; Ἀπλούστατα: κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας εἶνε ἀλευράδικο, καὶ καθὼς ἔχετε ἴσως ἀκουστά, τὰ ἀλευράδικα τρέφουν τὰ μεγαλήτερα ποντίκια. Λοιπόν, ὁ στρατός των, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὴν ὀρεκτικὴν μυρωδιά, ἀνέβη ἀπὸ κάτω καὶ εἰςέβαλε γενναιότατα εἰς τὸ γραφεῖον. Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά;... Ἀ! μὴν εἴσθε κουτοί! Τὰ ποντίκια δὲν εἰςβάλουν οὔτε ἀπὸ θύρας, οὔτε ἀπὸ παράθυρα... Ἔχουν ὁδοὺς καὶ εἰσόδους μυστικάς, ἰδικάς των. Ἔρχονται καὶ φεύγουν, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ κανεὶς ἀπὸ ποῦ. Εἶνε διαβολεμένα ζωντανὰ τὰ ποντίκια, πῶς τὰ θέλετε!... Ποιὸς ξεύρει ἀπὸ ποιὰ κρυφὴ τρύπα τοῦ πατώματος, κάτω ἀπὸ ποιὸ ἔπιπλον, ἔγινε ἡ εἰςβολή! Τρέχα γύρευε!

— Καλά... ἀμὴ ἡ Πίσσα;

Νὰ μία ἀπορία λογική! Πῶς τὰ ἄφισε νὰ εἰςβάλουν ἡ Πίσσα ἀφοῦ μάλιστα ἦτο κλειδωμένη εἰς τὸ γραφεῖον;

Ἔ, παιδιά μου! Καὶ ὁ γενναιότερος πολεμιστὴς εἰμπορεῖ νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐνθυμοῦμαι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὄθωνος... ἀλλὰ ὄχι, πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ σύντομα, καὶ χωρὶς παρεκβάσεις. Νὰ μὴ ξεχνῶ καὶ τοὺς ντολμάδες!.. Λοιπόν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ Πίσσα, ἅμα εἶδε τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα ποντίκια, τὰ ἔχασε. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔπνιξε πέντε-ἕξη, καὶ ηὕραμεν τὰ πτώματά των ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἔπειτα ὅμως θὰ της ἐρρίχθηκαν κατὰ ἑκατοντάδας, θὰ την ἄρχισαν στὲς δαγκαματιὲς καὶ θὰ την ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψῃ ἀνακωχὴν καὶ ἴσως συνθήκην συμμαχίας κ' ἐπιμαχίας... Τί νὰ σοῦ κάμῃ καὶ ἡ δυςτυχισμένη συνερ-γάτα μας! Ἔπρεπε προπαντὸς νὰ σώσῃ τὸ πετσί της, δηλαδὴ τὴν γούναν της... Μὴ την γελᾶτε· τὰ ἴδια δὲν ἔπαθε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς μὲ τοὺς Πυγμαίους; Καὶ σημειώσατε ὅτι κάθε Πυγμαῖος ἦτο τὸ ἑκατομμυριοστὸν τοῦ Ἡρακλέους· ἐνῷ ἐγὼ εἶδα κάτι ποντίκαρους, ποῦ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἦταν μικρότεροι ἀπὸ τὴν Πίσσα...

Πάει τὸ ἕνα κακό... Τώρα τὸ ἄλλο: Ὁ Ἀνανίας ἄρρωστος! Συνῆλθε μὲν ἀπὸ τὴ λιποθυμία, ἀλλ' ἀμέσως τὸν ἔπιασαν πόνοι, ἐμετοὶ καὶ... μὴν ἐρωτᾶτε τί ἄλλο! Αὐτὰ παθαίνει ὅταν συγκινῆται πολὺ ὁ ψυχογυιός μας... Καὶ ἀντὶ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι νὰ γράψῃ, ἀναγκάσθηκε νὰ πέσῃ ἐξηντλημένος στὸ κρεββάτι. Νά, τώρα τὸν ἔχω ἐκεῖ, μὲ χίλια καταπλάσματα, γιατρικὰ καὶ γιατροσόφια. Καὶ νὰ ἰδῆτε τί φαγᾶς ποῦ εἶνε... ποῦ ἐπιμένει νὰ φάγῃ τὸ μεσημέρι ντολμάδες!..

Πῶς θὰ γίνῃ μὲ τέτοια χάλια αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Κυριακή; Τὰ γράμματα ποντικοφαγωμένα καὶ λαδωμένα. Ὁ κριτὴς εἰς τὸ στρῶμα...

Τί νὰ γίνῃ! Μὲ ὅσα γράμματα ἔμειναν ἀκέραια καὶ μὲ ὅσα θὰ μπορέσω νὰ διαβάσω ἀπὸ τὰ κουρελάκια, θὰ γράψω τὴν κρίσιν ἐγώ. Ἔτσι ἐπρόσταξεν ἡ κακή μας Μοῖρα καὶ ἡ καλή μας κυρία Διάπλασις!..

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε· Δὲν εἶνε πιὰ προκοπὴ μ' αὐτὲς τὲς λάμπες, παιδιά μου. Ἡ μία σοῦ γίνεται Ἥφαιστος, ἡ ἄλλη... Νιαγάρρας! Εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ καταργήσουμε κάθε φῶς, καὶ ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς νὰ γίνεται ἡμέρα,—μὲ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ!

* * *

Ἐπῆγα μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ τοὺς ντολμάδες μου. Εἶχαν πιῆ ὅλο τους τὸ νερὸ καὶ ἀπὸ τρίχα νὰ κολλήσουν. Εὐτυχῶς τοὺς ἐπρόφθασα...

Μιὰ ματιὰ καὶ στὸν Ἀνανία... Κι' αὐτὸς εἶχε πιῆ ὅλο του τὸ νερό, καὶ εἶχε κολλήσῃ... ὁ λαιμός του ἀπὸ τὴ δίψα. Τὸν ἐπρόφθασα καὶ αὐτόν.

Τώρα ἐμπρός, τὴ δουλειά μου. Βλέπω ὅτι ὅσα γράμματα λαδωμένα καὶ ἂν ἐτρωγάλισαν οἱ ποντικοί, πάλι μένουν ἀρκετά, διὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν. Μόνο ποῦ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε λαδωμένα καὶ θὰ με στραβώσουν διὰ νὰ τα διαβάσω... Καλέ, δὲν βαρυέσαι! Ὅσα μπορῶ καλά,—ὅσα δὲν μπορῶ τἀφίνω.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τὴν ἐρώτησιν: *«Εἰς ποίαν χώραν καὶ εἰς ποίαν ἐποχὴν (αἰῶνα) θὰ ἠθέλατε νὰ ζῆτε;»*

Τί ὡραία ἐρώτησις! Πῶς ἤθελα νὰ λάβω μέρος κ' ἐγώ! Διὰ νὰπαντήσω ὅτι ἤθελα νὰ ζῶ ἀκόμη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὄθωνος. Τί λαμπρὰ ἐποχή! Τί καλὸς βασιλῆας!.. Τί φτήνεια εἰς τὰ ἐμπορικά! Ἀ, εἶμαι βεβαία ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας θὰ προτιμοῦν τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ ὁ σωρὸς τῶν Ὀθωνιστῶν,—ἂς τοὺς πῶ ἔτσι,—θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους. Καὶ σίγουρα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς θὰ βραβευθῇ...

Ψάχνω τοὺς σωρούς... Διαβάζω, διαβάζω, τίποτε... Μὰ δὲν μπορεῖ! Οἱ Ὀθωνισταί μου θὰ εἶνε εἰς τὸ τέλος... Πρὸς τὸ παρὸν βλέπω: *Ἀρχαία Ἑλλὰς — Αἰὼν τοῦ Περικλέους—Μεσαίων—Ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ,—Τριακοστὸς Αἰὼν—Τελευταῖος Αἰών.* κτλ. κτλ. Εἶνε σημειώσεις τοῦ Ἀναγία ποῦ ἐξεχώρισε τὰ γράμματα. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ Ὀθωνισταί μου;... Διαβάζω... διαβάζω...

διαβάζω... Ἄχ, αὐτὰ τὰ λάδια!... Μπρέ! μὴν ἐλαδώθηκαν ὅλοι οἱ Ὀθωνισταί;...

Ἤμουν πολλὴν ὥραν βυθισμένη εἰς τὸ διάβασμα, καὶ ζαλισμένη, καὶ θαμβωμένη, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Σκύφτω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ ἰδῶ ποῖος εἶνε... καὶ τρίβω τὰ μάτια μου! Ἀπέξω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον μας, εἰς τὸν δρόμον, βλέπω μαζευμένα ἕνα σωρὸ παιδιά... Καὶ τί παιδιά! Τὸ πρῶτο, ποῦ ἔκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἐφοροῦσε κάτι ροῦχα σάν... μακεδονίστικα. Ἕνα ἄλλο, κοντὰ στὴν πόρτα, ἦταν ντυμένο σὰν *τρελλὸς* κ' ἐκρατοῦσε ἕνα παιγνίδι ποῦ παρίστανε πύργον τοῦ μεσαιῶνος. Ἕνα κορίτσι ἐφοροῦσε κρινελίνο, ποῦ δὲν τὸ ξεύραμε οὔτε τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὄθωνος... Νὰ καὶ μία ἀρχαία Ἑλληνὶς σὰν τὴν Δούγκαν... Νὰ κ' ἕνας μικρὸς σιδηρόφρακτος, μὲ περικεφαλαία σὰν βουτηχτής... Τί εἶνε αὐτά; Μὴν ἐνόμισαν ὅτι εἶνε Ἀποκρηὲς καὶ ὅτι ἡ Διάπλασις δίδει *μπάλ-μασκέ*;...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «βουτηχτὴ», ποῦ δὲν βλέπω τὰ μοῦτρά του, τἄλλα παιδιὰ σὰν νὰ τὰ γνωρίζω... Τὰ βλέπω εἰς τὸ γραφεῖόν μας κάθε μέρα. Νά, ὁ *Δικέφαλος Ἀετός*, ὁ *Οὖγος τοῦ Μοντσοπράνου*, τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, ἡ *Κρεδλη*... Καλὲ εἶνε οἱ φίλοι μας μασκαρεμένοι! Μπᾶ σὲ καλό τους!..

Τρέχω, τρέχω, νὰ τοὺς ἀνοίξω...

Τραβῶ τὸ σχοινὶ καὶ περιμένω στὴ σκάλα... Περιμένω, τίποτε!... Ξαναπραβῶ.... τίποτα! Μπᾶ, πῶς; δὲν ἀνεβαίνει κανείς;

Κατεβαίνω ἐγώ, φθάνω στὴν ἐξώθυρα, τὴν εὑρίσκω ἀνοικτή, ἀλλὰ οὔτε παιδί, οὔτε τίποτε!.. Μυστήριον!

Μόνον μιὰ ἐφημερίδα εὑρίσκω πεταγμένη στὴν εἴσοδο... Θὰ ἦτο, φαίνεται, ὁ διανομεὺς ὁ ὁποῖος ἐκουδουνίσε, καὶ ἅμα τοῦ ἄνοιξα, ἐπέταξε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔφυγε.

Ἀλλὰ τόσα παιδια ποῦ εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρον; Μ' ἐγέλασαν λοιπὸν τὰ μάτια μου;

Ἀκριβῶς! Τὰ παιδιὰ ποῦ μοῦ *ἐφάνηκε* ὅτι εἶδα, ἦσαν... ὅραμα! Πλάσματα τῆς φαντασίας μου, ποῦ εἶχεν ἐξαφθῇ ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι μοῦ παρουσίαζαν τόσην ὥραν ὅλω καὶ ἱππότας, πύργους, τρελοὺς, μαραθωνομάχους, τροβαδούρους, — ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν τὰ ἤθη, τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅπλα... Καὶ βυθισμένη μέσα εἰς τοὺς κόσμους αὐτούς, ἔπαθα *παραισθησιν*, καθὼς λέγουν καὶ οἱ γραμματισμένοι.

Ἐγέλασα μὲ τὸ *πάθημά* μου κ' ἐπανῆλθα εἰς τοὺς σωρούς μου.

Πῶς θὰ ξεμπλέξω τώρα μὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος; Ἀπὸ ποῦ νὰρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω; Τί μέθοδον νὰκολουθήσω; Ἀ, θὰ πελαγώσω χωρὶς ἄλλο! (Κι' αὐτὰ τὰ λάδια!...)

Νὰ κ' ἔρχεται ὁ κύριος Φαίδων. Σὲ καλὴ ὥρα! Αὐτὸς θὰ με βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπορία...

Τὸν σταματῶ καὶ τὸν ἐρωτῶ...

Ὁ κύριος Φαίδων, ὅταν δὲν εἶνε στὰ καλά του, ἔχει κάτι νεῦρα! Παναγία μου! Καὶ ἔτυχε νὰ εἶνε μὲ τὰ νεῦρα του, διότι πάλι κάμνει ζέστη φοβερή, μολονότι ἔσπευσε νὰ γράψῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του ὅτι τὸ καλοκαῖρι ἐτελείωσε.

«Βλέπω μαζευμένα ἕνα σωρὸ παιδιά.» (Σελ. 299, στ. 6'.)

— Ἔχεις βεντάλια ; μοῦ λέγει εἰς ἀπάντησιν. Δός μου γρήγορα μιὰ βεντάλια γιατί θὰ πάω νὰ γράψω !

— Ὁρίστε βεντάλια. .. Ἀλλὰ γιὰ κεῖνο ποῦ σας ρώτησα ;

— Νὰ κατατάξῃς τοὺς σωροὺς κατὰ χρονολογικὴν σειράν, καὶ νἀρχίσῃς εἴτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἴτε ἀπὸ τὸ τέλος —ἀδιάφορον !

Καὶ ὁ κύριος Φαίδων ἐμβῆκε εἰς τὸ γραφεῖόν του κ' ἐκλειδώθηκε.

' *Σειρὰ* ξεύρω τί θὰ πῇ, ἀλλὰ *χρονολογική* ; Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Ψάχνω εἰς τὸ λεξικὸν καὶ εὑρίσκω : «Χρονολογικὸς-ή-όν : ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν χρονολογίαν.»

Πάρ' τον στὸ γάμο σου νά σου πῇ καὶ τοῦ χρόνου !

Καὶ ποῦ ξεύρω ἐγὼ χρονολογίας ; Μήπως εἶμαι ἱστορικός ; Καλά, πρῶτα ὁ Ἀδάμ... ἔπειτα ὁ Χριστός... ἔπειτα ὁ Καποδίστριας. . . ἔπειτα ὁ Θεώρ. . . ἔπειτα ὁ Γεώρ- γιος. Αὐτὰ τὰ ξεύρω. Ἀλλὰ ὁ Περικλῆς ; ὁ Ἀλέξανδρος ; ὁ Μέγας Ναπολέων ; οἱ Σταυροφόροι ; . . Μὲ τί σειρὰ ἔρχονται αὐτοί ;

Καλὲ δὲν βαρυέσαι ποῦ θὰ σπάσω τώρα τὸ κεφάλι μου ! Θἀρχίσω ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, καὶ ἔπειτα. . . ὅπου μὲ βγάλῃ ἡ ἄκρη !

Καὶ νὰ ἴσα-ἴσα ἡ *Δροσιὰ τοῦ Φαλήρου*—ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη,—ποῦ ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὸν Παράδεισον μαζὶ μὲ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν. «Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη—λέγει,—καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ὑποπέσω εἰς τὴν λαιμαργίαν τῆς Εὔας καὶ νὰ διωχθῶ, πρῶτον διότι ὅταν μοῦ ἀπαγορεύῃ τίποτε φαγώσιμον ἡ μαμμά, δὲν τὸ τρώγω ποτέ, (πόσῳ μᾶλλον ὁ Θεός !) καὶ δεύτερον διότι τὰ μῆλα δὲν μοῦ ἀρέσουν καὶ τόσῳ πολύ.» Αὐτὸ μάλιστα ! Ἂν ἀλήθεια δὲν σοῦ ἀρέσουν τὰ μῆλα, ὁ ὄφις, *Δροσιὰ τοῦ Φαλήρου*, ἄς σου ἔψαλλε !

Καλὲ δὲν μου λέτε, ὁ Ἀβραὰμ καὶ οἱ Πατριάρχαι δὲν εἶνε ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸν Ἀδάμ ; Ἔτσι θυμοῦμαι ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν μου. Λοιπόν, τώρα θὰ πιάσω τὴν ἀπάντη-

« Ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὸν Παράδεισον.» (Σελ. 300. στ α'.)

σιν τοῦ *Ἀοιδοῦ τῆς Φλωρεντίας*, ποῦ εἶνε καὶ αὐτὴ μοναχή της. *Ὁ Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας*, παιδιά μου, ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀβραάμ, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καί. . . νὰ ἐκδίδεται καὶ ἡ Διάπλασις ! Δὲν εἶνε πολὺ περίεργον αὐτό ; Πῶς ἠμποροῦσε νὰ τυπόνεται Διάπλασις, λέγω, ἀφοῦ τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε τυπογραφεῖον ; Ἀλλὰ καὶ τὶ ψευδώνυμον θὰ εἶχε ὁ φίλος μας εἰς τὴν Διάπλασιν. . . τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραάμ ; Διότι τότε ἀκόμη ποῦ Φλωρεντία ! . .

Ἄ ! σταθῆτε ! λάθος !Ἔπρεπε νἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Θυρωροῦ τοῦ Παραδείσου*. Διότι αὐτὸς ἐπιθυμοῦσε νὰ ζῇ «πρὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου, μόνος εἰς τὸ ἀπέραντον χάος, διὰ νὰ περιγράψῃ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο τότε... ἡ ἀνθρωπότης...» Ἡ ἀνθρωπότης ; Μὰ ἔτσι λέει ; ἢ μήπως κάμνω λάθος.Ὄχι· ἂν καὶ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε καταλαδωμένη, ἡ λέξις διακρίνεται καθαρώτατα. Καὶ ἀπορῶ πολὺ μὲ τὸν *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* πῶς φαντάζεται «ἀνθρωπότητα» μέσα εἰς τὸ χάος !

Νὰ τώρα τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* καὶ ἡ *Χαρούμενη Καρδούλα* ποῦ δὲν ἐκατάλαβαν τὴν ἐρώτησίν μας. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των διακρίνω τὰς λέξεις : ἄνοιξις, χειμών, φθινόπωρον, καλοκαῖρι... Ἐπῆραν λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ὡς ὥραν τοῦ ἔτους ! Μὰ ἴσα-ἴσα διὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ τὸ λάθος, ἡ Διάπλασις ἔγραψεν ἐντὸς παρενθέσεως καὶ τὴν λέξιν *αἰών*.

Τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα* ἤθελε νὰ εἶνε μεγάλος διὰ νὰ ἐπήγαινε εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ *Πτωχικὴ Καλύβη* εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ἐπολεμοῦσε εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ὁ *Δύων Ἥλιος* θὰ ἤθελε νὰ ζῇ εἰς χώρας ἀγνώστους διὰ νὰ τὰς ἐξερευνήσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ. Ὁ *Νυκτοφύλαξ* μᾶς διηγεῖται μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μὲ τὸν καθηγητήν του, ὅπου εἶδε καὶ ἤκουσε πολλά. Ὁ δὲ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* ποθεῖ νὰ εὑρίσκεται μακρὰν τῆς κοινωνικῆς *τύρβεως* (ἐγὼ τὸ ξεύρω *τύρβης*) ὅπου τὸ ψεῦδος, ἡ ὑποκρισία κτλ.— Νά σας 'πῶ τὴν ἄγι' ἀλήθεια : ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς δὲν ἐκατάλαβα μεγάλα πράγματα. Μπορεῖ νὰ εἶμαι κουτή. Εἶνε ὅμως καὶ πάρα πολὺ λαδωμένες, ὥστε δὲν ἐδιάβασα παρὰ ἄκρες-μέσες.

Ἄρχισα, καὶ ἀκόμη δὲν ξέρω... ἀπὸ ποῦ πρέπει νἀρχίσω! Καλὲ δὲν βαρυέσαι! Ἄς ρίξω τὸ χέρι μου μὲ κλειστὰ μάτια στοὺς σωρούς. . .

Ἄ, νά ! Σὲ καλὸ σωρὸ μ' ἔρριξε ἡ τύχη. Εἶνε οἱ Χριστιανοί. Εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ ἤθελαν νὰ ζοῦν στὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, διὰ νά τον ἰδοῦν, νά τον γνωρίσουν, νά τον ἀκούσουν. Τί εὐτυχία !... Θά μου πῆτε: Τὸν Χριστὸν δὲν θὰ τὸν ἰδοῦμε μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς οὐρανούς ; Ναί· ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ὑποφέρωμεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ νὰ νηστεύσωμεν, καὶ νὰ κάμωμεν τὸ καθῆκόν μας, καὶ νὰ ἤμεθα καλοὶ ἄνθρωποι, ἐνάρετοι... Κάπως δύσκολο τὸ πρᾶγμα. Ἐνῷ ἂν ἐζούσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, τί εὐκολία ! Ἕνα ταξειδάκι ὡς τὴν Βηθλεέμ, ὡς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ θὰ τὸν ἐβλέπαμεν μιὰ χαρά !

Ἔ, παιδιά μου ! Πόσοι ἔζησαν ἐκείνην τὴν ἐποχήν, καὶ εἰς τοὺς ἰδίους τόπους ὅπου ἐζοῦσεν ὁ Σωτήρ, χωρὶς νά τον ἰδοῦν, χωρὶς νά τον ἀκούσουν καί... χωρὶς νά τον πιστεύσουν ! Καὶ ἀπὸ ὅσους τὸν εἶδαν καὶ τὸν ἄκουσαν τότε, πόσοι δὲν ἔμειναν ἀδιάφοροι, ἢ δὲν τὸν περιεφρόνησαν, δὲν τὸν ἐπεριγέλασαν, δὲν τὸν κατεδίωξαν ! . . . Οἱ περισσότεροι, παιδιά μου, οἱ περισσότεροι ! Μὲ τὴ γεροντική μου γνῶσι λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι θὰ ἦτο μεγάλος κίνδυνος νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ... Διότι ἠμποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ ἐκλάβῃ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὡς ἐχθρὸν τοῦ Καίσαρος, ὡς ἀγύρτην καὶ ὡς λαοπλάνον. Διατί ὄχι ; Μήπως εἶχεν εἰς τὸ μέτωπόν του γραμμένην τὴν λέξιν *Χριστός* ; Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος δὲν ἐδειλίασε καὶ δὲν τὸν ἠρνήθη ; Ἔτσι μοῦ φαίνεται ὅτι εἴμεθα πολὺ τυχηρότεροι ποῦ ζοῦμεν τώρα, καὶ πιστεύομεν τὸν Χριστόν, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦμεν. Ἄ, μᾶς ἐμακάρισε καὶ ὁ ἴδιος: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες» εἶπε...

Ὁ σωρὸς εἶνε μεγάλος. Ἰδοὺ πρώτη ἡ *Ἀδελφὴ Ψυχή*, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ζῇ ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 33ου ἔτους τοῦ Α' αἰῶνος, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν Χριστὸν «νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὡς ταπεινοτάτη δούλη, νὰ αἰσθανθῇ τὸν σεισμὸν τοῦ θανάτου του καὶ νἀποθάνῃ... ἢ μᾶλλον νὰ ζήσῃ αἰωνίως εἰς τὸν Παράδεισον.—» Ἡ *Ἰώ* ποῦ «κατήντησε νά μας θυμᾶται μόνον κάθε... Κυριακή», λέγει ὅτι ἐδιάβασε στὴν Ἱερὰν της Ἱστορία, ὅτι τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ὑπῆρχαν στὸν κόσμον καὶ ποιμένες (Φυσικά !) Ἄρα ὑπῆρχαν καί... ποιμενίδες (Βεβαιότατα !) Λοιπόν, μιὰ τέτοια ποιμενὶς ἤθελε νὰ εἶνε ἡ *Ἰώ*, διὰ νὰ στολίσῃ τὸ καλλίτερό της ἀρνάκι μ κορδέλλες, καὶ μιὰ καὶ δυὸ εἰς τὴν Φάτνην, νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν Μαρίαν διὰ νὰ παίζῃ μὲ αὐτὸ τὸ θεῖόν της Βρ

φος. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἐμάνθανεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης καὶ θὰ διέτασσεν ἀμέσως νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν (πώ, πώ!) καὶ «ἔτσι θὰ εἴχαμεν καὶ μίαν Ἀγίαν Ἰνω, ποῦ τώρα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἡμερολόγιον.» Σωστά!— Ὁ *Σίφριος* ἤθελε νὰ ζοῦσε τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ «διὰ νὰ εἶνε μεταξὺ τῶν παιδίων ἐκείνων τὰ ὁποῖα ηὐλόγησεν ἡ ἁγία Του χεὶρ, καὶ τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τοιαύτης εὐλογίας φρουρούμενα, δὲν θὰ ἐκινδύνευαν ποτὲ νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἐχθροῦ.»— Ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* θὰ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια της ὅλα ὅσα διαβάζομεν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην (ὅλα; ποῦ θὰ ἐπρόφθαινε νὰ τὰ ἰδῇ ὅλα!) καὶ «πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ αὐτὴ καμμία Ἁγία καὶ σήμερον νὰ τὴν ἐώρταζεν ὅλος ὁ κόσμος ·. —Ἡ *Χριστιανὴ Παρθένος*, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, θὰ ἐποθοῦσε ἐπίσης νὰ θυσιασθῇ, ὡς «αἱ ἅγιαι ἐκεῖναι γυναῖκες, αἵτινες βασανισθεῖσαι ἀπέθανον μάρτυρες τῆς ὑψίστης καὶ τελειοτάτης θρησκείας».— Τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, *Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος*, ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, ὁ *Κρᾶθις*, ὁ *Τατάρης*, ἡ *Μαστίχα τῆς Χίου*, ἡ *Ἀράμνησις τῆς Καρύστου*, ὁ *Ἰωάννης Πραγιάννης*, ὁ *Χρυσόπτερος Ἄγγελος*, ὁ *Τρεμοσβύνων Αὐγερινὸς* καὶ ἄλλοι πολλοί, ἤθελαν ἐπίσης νὰ ζοῦν εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸν ἴδιον σωρὸν εὑρίσκω καὶ τὴν ὡραίαν ἀπάντησιν τῆς *Παιδικῆς Χαρᾶς* ποῦ ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Ρώμην, τὴν ἐποχὴν τοῦ σκληροῦ ἐκείνου Νέρωνος ποῦ τὸν ἀκούω καὶ ἀνατριχιάζω, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μαρτυρήσῃ. Ναί, ἔχω ἀκουστὰ ὅτι ὁ Νέρων κατεδίωκε τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐποχήν του ἀνεδείχθησαν οἱ περισσότεροι μάρτυρες. Ἀλλὰ τί πόθος καὶ αὐτὸς διὰ μίαν Παιδικὴν Χαράν !.. Φαιδρότερα, παιδιά μου, φαιδρότερα !

Μιὰ στιγμὴ τώρα νὰ ἰδῶ τὸν Ἀνανία, ποῦ μουγγρίζει ἐκεῖ-μέσα σὰ Νέρων, καὶ πάλι τὰ λέμε.

* * *

Ἄ, δὲν ἦταν τίποτε ! Ἐπείνασε καὶ ἤθελε νά του δώσω «πολὺ σταφύλι μὲ λίγη φραντζόλα». . . Ἀκούσατε ποτέ σας ἄρρωστο νὰ μουγγρίζῃ . . . ἀπὸ πεῖνα ;

Ἐξακολουθῶ.

Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλήτερος σωρός ! Πόσοι ἤθελαν νὰ ζοῦν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους ! Καὶ νὰ σᾶς 'πῶ, μὲ τὸ δίκηο τους. Μὴν νομίζετε πιὰ ὅτι εἶμαι τόσο ἀγράμματη, ὥστε νὰ μὴν ξεύρω ὅτι ὁ αἰὼν ἐκεῖνος ἦτο ὁ «*Χρυσοῦς Αἰὼν*» τῆς Ἑλλάδος ! Ξεύρω μάλιστα κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, ποῦ γράφει ὅτι δύο εἶνε οἱ χρυσοῖ αἰῶνες : τοῦ Περικλέους διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' διὰ τὴν Γαλλίαν. Ὄχι, ἐγὼ ξεύρω καὶ τὸν αἰῶνα τοῦ Αὐγούστου διὰ τὴν Ρώμην, καὶ τοῦ πάπα Λέοντος Γ'. Ποῦ μᾶς κάμνουν τέσσαρες, κύριε *Γελωτοποιέ* !... Φυσικά, κάθε ἄνθρωπος θὰ ἤθελε νὰ ζῇ σὲ μιὰ χρυσῆ ἐποχὴ (ὅπως τὴ δική μου, ἐπὶ Ὄθωνος, ἀλλὰ αὐτή, φαίνεται δὲν τὴν ἀναγνωρίζει ἡ Ἱστορία, εἰδεμὴ θὰ εἴχαμε πέντε χρυσοῦς αἰῶνας·) καὶ ἐπειδὴ τὰ παιδιά μας εἶνε ἑλληνόπουλα, ἐπροτίμησαν τὴν χρυσῆν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος ποῦ εἶνε καὶ τοῦ κόσμου ὅλου ! Ἀμ' βέβαια ! Ξαναγίνετα ἕνας Παρθενών ; Δὲν βλέπετε ποῦ εἶνε ἐρείπιον, καὶ ὄχι μόνον δὲν τὸν ξανακτίζουν,ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν στερεώσουν ἁπλῶς τὸ θεωροῦν βεβήλωσιν καὶ τὸ κάμνουν μὲ φόβον καὶ τρόμον ;...

Ἀλλὰ σταθῆτε, διότι ἡ *Ψυχὴ τῆς Λέσβου* τὰ λέει πολὺ καλλίτερά μου καὶ καλλίτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους της αὐτοῦ τοῦ σωροῦ. Ἄς βάλω τὰ γυαλιά μου καὶ ἄς ἀντιγράψω ἐδῶ τὴν ὡραίαν ἀπάντησίν της :

— « Ποτέ, ἔστω καὶ ἂν ἐκαθήμην ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν » πατέρων σου, Περδίκκα, δὲν θὰ ἀπελάμβανα τόσον ζωη- » ρῶς τὴν ζωήν, δὲν θὰ ἠσθανόμην τὴν ἐντελῆ ἐκείνην εὐ- » τυχίαν, τὴν ὁποίαν συναισθάνεται καὶ ὁ πτωχότατος τῶν » Ἀθηναίων φθάνει μόνον νὰ ζῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν μας».

« Ποιὸς εἰμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ, νὰ ἀντιλέξῃ εἰς τούτους τοὺς λόγους τοῦ Πρόαντος, τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτε ὁ ταλαίπωρος εὑρίσκετο αἰχμάλωτος μακρὰν τῆς πατρίδος του ;

« Ποῖος θὰ ἤθελε νὰ ζῇ εἰς ἄλλους χρόνους, εἰς ἄλλους αἰῶνας, παρὰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς δόξης τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ;

« Ποῖος, ἔστω καὶ ἀλλοεθνής, δὲν θὰ ἐζήλευε καὶ τὸν πτωχότατον καὶ τὸν πλέον ἄσημον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔζησεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Λεωνίδου, τοῦ Περικλέους ; εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἀγῶνες, αἱ τέχναι ὅλαι, ἡ μουσική, τὸ ᾆσμα, ἡ ποίησις, ἡ ζωγραφική, ἡ γλυπτική, τὸ δρᾶμα, ἡ κωμῳδία, ἅπαντα

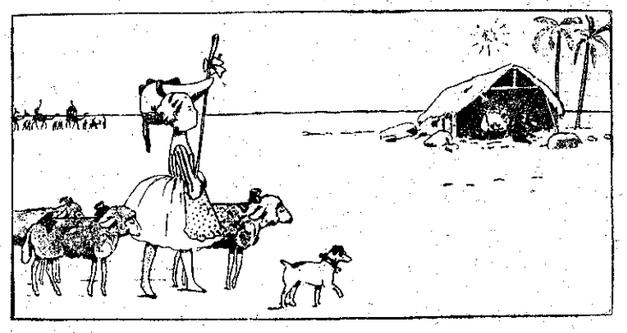

« Καὶ μιὰ καὶ δυὸ εἰς τὴν Φάτνην.» (Σελ. 300, στήλ. β'.)

ταῦτα συνεκεντρώθησαν καὶ ἔλαμψαν εἰς ἕνα τόπον, εἰς μίαν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν τοῦ ὡραίου, εἰς τὸ «ἱοστέφανον ἄστυ τῆς Παλλάδος » ; ! . . .

« Ποῖος δὲν θὰ ἤθελεν, ἐπὶ τέλους, νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν πόλιν, πρὸ τῆς ὁποίας ἅπασαι αἱ ἄλλαι πόλεις εὐσεβάστως κλίνουσι τὸ γόνυ, εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ;

« Ἀναγνώσατε, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀναγνώσατε τὸν «*Πρόαντα τὸν Νικίου*», τὸ ὡραιότατον αὐτὸ βιβλίον, καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς καταλάβῃ, θὰ ἀναφωνήσετε :

—« Ὦ ! ἄς ἦτο δυνατὸν νὰ κατοικῶ εἰς τοὺς χρόνους καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀρχαίων *Ἀθηνῶν* ! . . .»

Τὰ ἴδια, ἀλλὰ ὄχι βέβαια μὲ τόσην εὐγλωττίαν,ἀπαντοῦν ὁ *Ἄρης*, ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, ὁ *Δικέφαλος Ἀετός* (ποῦ θὰ πῶ εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν νά του δώσῃ ἕνα ἔπαινον διὰ τοὺς στίχους του;) ὁ *Βρυχώμενος Λέων*, ὁ *Τσῖρος*, ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* (καὶ αὐτὸς τὰ λέγει πολὺ εὔμορφα), ὁ *Βασίλειος Ἀντωνιάδης*, ὁ *Ξενιτευμένος Ναύτης*, ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*, ἡ *Ναυσικᾶ* (ἡ ὁποία τρελλαίνεται διὰ τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀπέριττον ἔνδυμα τῶν ἀρχαίων ἑλληνίδων), τὸ *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*, τὸ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ*, ὁ *Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος* ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας*, ὁ *Ἀποικος Κερκυραῖος* (ποῦ μ' ἐσάστισαν αἱ ἱστορικαί του γνώσεις), ὁ *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*, ὁ *Θαλάσσιος Ἀήρ*, ὁ *Κλέων Β. Παράσχου*, τὸ *Χειμώνανθον* (τὸ ὁποῖον εἶνε κορίτσι καὶ συλλογίζεται ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους δὲν εἶχαν τόσας ἐλευθερίας, καὶ οὔτε εἰς τὸ θέατρον ἐπήγαιναν ὅπως τώρα, οὔτε εἰς τοὺς ἀγῶνας· ἀλλ' ἂς ἐζοῦσε ἐκείνην τὴν ἐποχήν, λέγει, καὶ ἂς μὴν ἐπήγαινε πουθενά!) ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, ἡ *Εὐμολπιάς*, ἡ *Ἀλκυονὶς* (ἤθελε νὰ ζῇ τότε, κυρίως διὰ νἀκούσῃ τὸν Σωκράτη·) τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* (ποῦ ἐμπνέεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν «Πρόαν-

τα»') ὁ *Βράχος τοῦ Φαλήρου*, ὁ *Τριπτόλεμος*, ὁ *Ποσειδῶν τῆς Μήλου*, ἡ *Ξανθὴ Φοίβη* (μολονότι αὐτὴ ἤθελε νὰ ζῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ εἶνε ἰδική της,) καὶ τὸ *Δάσος Φοινίκων* μὲ κάτι παράξενους στίχους, ποῦ ἐρώτησα τὸν Ἀνανίαν καὶ μοῦ ἐφώναξε ἀπὸ μέσα ὅτι εἶνε «τρίμετροι ἰαμβικοί.» Ἀλήθεια, ψέμματα, δὲν ξέρω. Νὰ οἱ στίχοι καὶ κρίνατε μόνοι σας:

Ἐπιφανέστερος τοῦ Περικλέους αἰὼν τίς ὑπῆρξε;
Μέσ' 'στὰς Ἀθήναις νὰ ζοῦσα τὸ μόνον μου ὄνειρον εἶνε,
Ὅπου γεννήθησαν τόσοι φιλόσοφοι, ἔξοχοι ἄνδρες,
Μέσα 'ς αὐτὴ τὴν χρυσῆν ἐποχήν. Συμπολίτας νὰ εἶχα
Τὸν Σοφοκλῆ, τὸν Αἰσχύλο, τὸν Πλάτωνα, τὸν Εὐριπίδη
Καὶ τὸν Σωκράτη, καὶ τἄλλα τὰ ἔξοχα πνεύματ' ἐκεῖνα.
Ναί, 'στὴν κοιτίδα τῆς τέχνης, 'στὴν γῆν τῶν γραμμάτων τὴν θείαν.
Ἤθελα, φίλοι, καὶ θέλω καὶ πάντα θὰ θέλω νὰ ζοῦσα!»

Ἡ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς ὅλας του τὰς ἐκστρατείας.— Ὁ *Χρυσοῦς Αἰὼν* προτιμᾷ τὴν Σπάρτην τοῦ Λυκούργου, (προπάντων διότι τότε δὲν ἐπετρέποντο χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ ἔτσι οἱ νέοι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἐπάνω των χρήματα καὶ νάσωτεύουν· καλὰ αὐτά· ἀλλὰ καὶ ὁ μέλας ζωμός;... μοῦ ἔδωσαν μιὰ φορὰ τὴ συνταγή του—ἀλάτι, ξεῖδι καὶ χοιρινὸ κρέας,—καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια προτιμῶ. . . τοὺς ντολμάδες μου!)— Ὁ *Αἷμος* συμφωνεῖ μὲ τὴν *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* (ἂν καὶ αὐτὸς δὲν μᾶς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἠκολούθει τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.) —Ἡ *Ροδόπη* «θὰ ἐπεθύμει νὰ ζῇ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν κατὰ τὴν ποιμενικὴν ἐποχήν, ὅτε ἐπεκράτει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀφέλεια, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἄνευ ἀναγκῶν καὶ ἑπομένως ἄνευ θλίψεων» (καλὲ νὰ σκάσω ἂν ὑπῆρξε ποτὲ τέτοια ἐποχή!) — Τὸ *Λατομεῖον Χίου* θὰ ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν ἀρχαίαν Μιτυλήνην, ποῦ ἰσχυρίζεται ὅτι ἦτο ἡ πολυθρύλλητος Νῆσος τῶν Μακάρων (πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω.)—Τέλος ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴτε τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους, τοῦ Φειδίου κτλ., εἴτε σήμερον, ὅτε ζοῦν τὰ ἀθάνατα ἔργα των. «Ἀλλ' ἀφοῦ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο τοῦ εἶνε δυνατόν, κάθεται ἐκεῖ ποῦ κάθεται καὶ μένει εὐχαριστημένος καὶ κάμνει ὑπομονή.» Μπράβο, παιδί μου! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Παρακάτω θὰ ἰδοῦμε καὶ ἄλλους ποῦ συμφωνοῦν μὲ . . . τὴν ὑπομονή σου.

* * *

Τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ ὁποίου πολὺ ὡραῖα περιγράφει τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον. Ἐπίσης καὶ ὁ *Ἀνίβας* ὁ *Καρχηδόνιος* ὀνειροπολεῖ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἡ Ἁγία Σοφία ἦτο ἰδική μας... Μεγάλη ἐποχὴ τῶντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀπορῶ πῶς τὴν προτιμοῦν τόσον ὀλίγοι. Ἐκτὸς ἂν τοὺς ἔφαγαν τοὺς ἄλλους τὰ ποντίκια!

Ἡ *Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρις* ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Γαλλίαν τῆς Ζὰν Δὰρκ καὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἂν δὲν κάμω λάθος, αἱ δύο ἐποχαὶ ἀπέχουν πολὺ καὶ ἡ *Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρις* δὲν μᾶς λέγει ποίαν προτιμᾷ. Ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* ὅμως ξεσπαθόνει ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἤθελε πολὺ νὰ ζῇ εἰς τὸν ἐποχὴν του διὰ νὰ τὸν ἀκολουθοῦσε εἰς ὅλας του τὰς ἐκστρατείας. Καὶ τί εὐτυχία δι' αὐτὸν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, νὰ πληγωθῇ, ἔστω καὶ νὰποθάνῃ!..

Νά σας πῶ τὴν ἁμαρτία μου, δὲν ἐννοῶ καλὰ-καλὰ τέτοια εὐτυχία δι' ἕνα ἑλληνόπαιδα. Καλ' ἐχάθηκαν οἱ δικοί μας ἥρωες διὰ νά τους ἀκολουθήσῃ κανείς, καὶ αἱ δικαί μας μάχαι διὰ νὰ παρευρεθῇ; ... Ἀλλ' ἂς μὴν εἴμεθα καὶ ἄδικοι! Ἂν ἔλεγαν ὅλοι τὰ ἴδια, ἂν ἐπροτιμοῦσαν ὅλοι τὰ δικά μας, — πῶς θὰ ἐγίνετο ἡ Κυριακή μας ποικίλη μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ἀπαντήσεις; . .

Ὁπωσδήποτε, ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πάντα πιὸ καλὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ σπίτι του...

Νὰ μία μεγάλη καὶ δοξασμένη ἑλληνικὴ ἐποχή: Ἡ ἐποχὴ τοῦ 21. Νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ἕνα Κολοκοτρώνην, ἕνα Κανάρην, ἕνα Καραϊσκάκην, καὶ νὰ πολεμήσῃ μαζί των διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος του! Καὶ ἴσως νἀναδειχθῇ ὅπως ἕνας ἀπὸ αὐτούς! Ὤ, τί εὐτυχία! Καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν θὰ ἤθελαν ὁ *Ἀετιδεύς*, ὁ *Βασιλεὺς τῶν Μαύρων*, ἡ *Πτερωτὴ Καρδία* (ποῦ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τῆς φαίνεται ἀνιαρά,) ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* (ποῦ θὰ διηγεῖτο τὰ μεγάλα κατορθώματα εἰς τὰ ἐγγόνια της καὶ τὰ δισεγγόνια της, ὅπως κάμνει τώρα ἡ προγιαγιά της— καὶ ποῦ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ κατοικῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ φρονεῖ ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ πόθος κάθε ξενιτευμένου Ἕλληνος·) ἡ *Αὔρα τῆς Νυκτὸς* (ποῦ θὰ ἐπολεμοῦσε ὅπως αἱ Σουλιώτισσες·) ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* (ποῦ τὰ λέγει μὲ μεγάλην εὐγλωττίαν,) ὁ *Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου* (ἡ χώρα τῶν ὀνείρων του εἶνε τὸ Σοῦλι τοῦ 21), ὁ *Παγοδρόμος* (ξενιτευμένος καὶ αὐτός, ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα·) τέλος ὁ *Ἀρταριὰρ* καὶ ὁ *Παρίσης Εὐαγγελινός*, ποῦ γράφουν ὡραῖα καὶ οἱ δύο καὶ προτιμοῦν τὴν Ἑλλάδα τῶν Κλεφτῶν καὶ τῶν Ἀρματωλῶν.

« Νὰ παρεύρεθῇ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ.»
(Σελ. 302, στήλ α'.)

Μπᾶ! τί βλέπω; Μαζὶ μὲ αὐτοὺς νὰ κ' ἕνας Ὀθωνιστής. Ἐπιτέλους! Εἶνε ἡ *Πορτιὰς Αὔρα*, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἐζοῦσε εἰς τὸ Ναύπλιον, τὴν ἐποχὴν ποῦ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὑπεδέχθη μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν τὸν πρῶτον του Βασιλέα. . . Καὶ τί φτήνεια, *Πορτιὰς Αὔρα*! Μὲ ὅσα λεπτὰ μοῦ δίδει σήμερα ἡ Διάπλασις διὰ μίαν ἡμέραν, τότε ἐπεργούσαμεν μίαν ἑβδομάδα! . . Εὖγε, παιδί μου! Μοῦ ἔκαμες τὴν καρδιά μου περιβόλι! Χωρὶς ἄλλο θὰ πῶ στὴ Διάπλασι νὰ σοῦ δώσῃ ἔπαινον. Καὶ σοῦ ἀξίζει, γιατί ἡ ἀπάντησίς σου εἶνε καλογραμμένη καὶ . . . *μοναδικὴ* κυριολεκτικῶς.

Ἂς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. . . τὴν σημερινήν. Εἶνε ὁ σωρὸς τῶν εὐχαριστημένων ἀπὸ τὴν τύχην των, τὴν διαμονὴν καὶ τὴν ἐποχήν των, ἢ τῶν ξενιτευμένων, οἱ ὁποῖοι ποθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ ζήσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ *Αἰθὴρ*, παραδείγματος χάριν, ποθεῖ. . . ποθεῖ. . . καὶ τί δὲν ποθεῖ! «Ὁ ἄνθρωπος—λέγει σὰν φιλόσοφος,— ἐπλάσθη διὰ νὰ ποθῇ, καὶ ὁ Πόθος εἶνε τὸ δολοφόνον ἐγχειρίδιον (ἐτρόμαξα!..) ποῦ σπαράζει τὴ Συνείδησί του.» Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ μάταιοι πόθοι του, «δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ προτιμᾷ τὴν ἔνδοξον γωνίαν ὅπου τὸν ἐσφενδόνισε τῆς Εἱμαρμένης ἢ τῆς Θείας Προνοίας τὸ συνετὸ χέρι, μὲ τὸν πόθο νὰ μὴν ποθῇ τίποτε;» Νὰ φιλόσοφος, νὰ μάλαμμα! Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ξέρω καλλίτερη φιλοσοφία ἀπὸ αὐτὴ ποῦ μᾶς κάμνει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι παντοῦ καὶ πάντοτε, μὲ ὅ,τι ἔχομεν καὶ μὲ ὅ,τι εἴμεθα.

Καὶ ἡ *Λευκὴ Νὺξ* συλλογίζεται ὡραῖα: «Ἴσως δι' ἕνα Ἕλληνα θὰ ἦτο προσφιλεστέρα ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀκμῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ διατί ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ νὰ προτιμῶμεν τὰ ἕτοιμα καὶ νὰ μὴ θέλωμεν νὰ *ζῶμεν σήμερον* διὰ νὰ ἐργαζώμεθα ὅλοι μαζὶ διὰ τὴν μέλλουσαν πρόοδον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς Πατρίδος μας;» Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

Ἀπὸ διαφόρους δρόμους, μὲ διαφόρους συλλογισμούς, φθάνουν εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα καὶ οἱ ἑξῆς: *Χ. Ζερβός*, *Ἀγνὴ Ψυχή*, *Κωνσταντῖνος Ν. Κράνιας* (αὐτοὶ οἱ τρεῖς, μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, δὲν λησμονοῦν νὰ κατατάξουν καὶ τὴν Διάπλασιν·) *Μαρουσία* (μόνον ὡς πρὸς τὴν χώραν δὲν ἔχει ὡρισμένην προτίμησιν, διότι αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος·) *Δροσόλουστος Νύξ*, *Ἀντώνιος Ε. Παπαδόπουλος*, *Θετταλομάγνης*, *Λαλαργιᾶς*, *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου*, *Χρυσοπέρυγον Ὄνειρον*, *Ἀνέλπιστος Χαρά*, *Ἰδαῖος Δάκτυλος*, *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιά*, *Αἴλιος Ἀριστείδης*, *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως*, *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*, καὶ ἄλλοι πολλοὶ λαδωμένοι καὶ ποντικοφαγωμένοι ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω οὔτε τὰ ὀνόματά των.

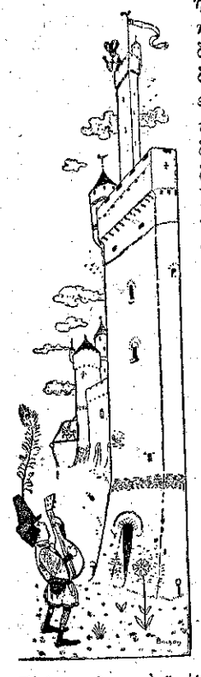

«Τί διασκεδαστικὴ ζωή!
(Σελ. 304, στήλ. β')

Ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις αὐτοῦ τοῦ σωροῦ ἐξέχει διὰ τὴν παιδικὴν ἀφέλειάν της καὶ χάριν ἡ ἀπάντησις τῆς *Νυμφαίας τοῦ Παμίσου*, τὴν ὁποίαν ἀντιγράφω ἐδῶ, ἀφοῦ διώρθωσα μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. (Ἔ! διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπιστολογράφου, αὐτὸ δὲν εἶνε καμμία ἐντροπή:)

« Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεπλήρωσα τὸ ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου· ἑπομένως νομίζω ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλη πλέον διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς. Ἐπικαλοῦμαι μόνον τὴν ἐπιείκειάν σου, διότι ὡς γνωρίζεις, κάθε πρῶτον δύσκολον. Δὲν ἔχω κάμῃ μακρυνὰ ταξείδια, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχω κάμῃ μαζί σου νοερῶς, δηλαδὴ ἀναγινώσκουσα διαφόρους περιγραφὰς ταξειδίων τοῦ Ἰουλίου Βέρν· μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δι' ἡμᾶς τὰ παιδιὰ ἡ καλλιτέρα χώρα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη κανεὶς καὶ πρὸ πάντων τὸ πατρικόν του σπίτι. Μὲ τίποτε δὲν ἀνταλλάσσω, σὲ βεβαιῶ, τὸ ὡραῖον μας σπιτάκι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται σχεδὸν εἰς τὴν ἐξοχήν, περιτριγυρισμένον ἀπὸ λεμονιὲς καὶ πορτοκαλιές, οὔτε τὴν ἀγάπην καὶ φιλοστοργίαν τῶν ἀγαπητῶν μου γονέων, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν τόσον δι' ἐμὲ καὶ πληροῦσι ὅλας μου τὰς ὀρέξεις. Ποῦ λοιπόν, ἀγαπητή μου, καὶ εἰς ποίαν χώραν θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ζῶ ἀπὸ τὸν παράδεισον αὐτὸν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας;

«Διὰ τὴν ἐποχὴν (αἰῶνα) προτιμῶ τὴν τωρινήν, διότι καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Παπποῦ μου ἀκούω, τώρα ὅλα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ καλλίτερα, καὶ τὰ παιγνίδια πολὺ τελειότερα. Ποῦ νὰ ἔβλεπές, ἀγαπητή μου Διάπλασις, ἕνα ὡραιότατον μηχανικὸν παιγνίδι, ἕνα πίθηκον (τὸν λέμε Τζίκο Τζέκο Δ. Φ.) ὁ ὁποῖος ἀνεβοκατεβαίνει εἰς ἕνα σχοινάκι μόνος του, σὰν ἀληθινὸς πίθηκος ἱπποδρομίου, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Παπποῦς μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ποῦ τὰ ὡραῖα βιβλία καὶ περιοδικά, τῶν ὁποίων ἐξέχει ἡ ἀγαπητή μας Διάπλασις (εἶχαν τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ ἄλλου αἰῶνος Διάπλασιν;) Ἐγὼ λοιπὸν προτιμῶ τὸν αἰῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶ.»

* * *

Ὡρισμένως σήμερα δὲν θὰ φᾶμε! Μπορῶ, καλέ, νἀφίνω τέτοια ὡραῖα γράμματα καὶ νὰ τρέχω εἰς τὸ μαγειρεῖον; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε παρακάτω ποῦ ἀρχίζει . . . τὸ μέλλον!

Μάλιστα. Ἕως τώρα εἴχαμεν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν. Εἰς τὸ ἑξῆς ἔχομεν τὸ μέλλον. Τὸ «δολοφόνον ἐγχειρίδιον» τοῦ *Αἰθέρος* ὡθεῖ τὰ παιδιὰ νὰ ποθοῦν μέλλοντας αἰῶνας· ἀπὸ τοῦ 21ου (ὁ σημερινὸς δὲν εἶνε ὁ 20ός;) μέχρι... μέχρι τοῦ τελευταίου, μέχρι τῆς συντελείας!

Ἀλλὰ δὲν ἀπομακρυνόμεθα ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ σωρὸς ποῦ ἔχω τώρα ἐμπρός μου, εἶνε τῶν παιδιῶν ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ ζοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος. Νὰ ἡ *Νηρεμία* ποῦ ἐπιθυμοῦσε νὰ ζῇ εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὑπάρχουν ὑπόδουλοι.. Νὰ ὁ *Μέγας Λιλιπούτης*, ὁ ὁποῖος ὀνειρεύεται τὸ ἔτος 2000, ὅταν ἡ Ἑλλάς μας θὰ εἶνε μέγα κράτος καὶ ἰσχυρὸν (ἀμήν!) Νὰ ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* ποῦ δέν της ἀρέσει νὰ καυχᾶται κανεὶς διὰ τὴν δόξαν τῶν προγόνων του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδίαν του δόξαν (πρᾶγμα ποῦ θὰποκτήσωμεν βέβαια εἰς τὸ μέλλον.) Νὰ ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώων*, ποῦ φαντάζεται τὸν Ἑλληνόπαιδα τοῦ μέλλοντος «περιεργαζόμενον μίαν μικρὰν καὶ παλαιὰν Διάπλασιν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, καὶ κύπτοντα περιέργως εἰς μίαν γωνίαν, ἐκεῖ ὅπου εἶνε τυπωμένον τὸ ψευδώνυμόν της, ἐκεῖ ὅπου μία κάποια *Δούκισσα τῶν Σαλώων* ὀνειροπολεῖ τὴν ζωὴν τοῦ 30οῦ αἰῶνος!..»

Τὰ ἴδια σχεδὸν ἀπαντοῦν ὁ *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου*, ἡ *Ἐλικωνιὰς Παρθένος*, ὁ *Ὠκύπους Ἀχιλλεύς*, ἡ *Αὔρα τοῦ Πηλίου*, ἡ *Ἐλένη Α. Μάλλη* καὶ ἡ *Ντουμπλ Τρίπλ*, ὅλοι ἐπιθυμοῦντες μίαν Ἑλλάδα μεγάλην, ἐλευθέραν, προωδευμένην, πολιτισμένην, ἡ δὲ *Ἐλένη Μάλλη* καί.. μὲ προστατευτικὴν τῶν ζῴων ἑταιρίαν. (Θερμὰ εὐχαριστήρια ἐκ μέρους τῆς Πίσσας, ἡ ὁποία ἐκινδύνευσε νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς ποντικούς.)

Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶνε ὡραῖαι, (εἰμπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε καὶ ἀπὸ τὰ γνωστὰ ψευδώνυμα.) Ἀλλὰ τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ἡ ἐπιστολὴ τῆς *Φιλόχλωρης Δαφνούλας*. Ἰδού:

«Ἐὰν ἤμουν ἀγόρι, βεβαίως θὰ ἔλεγα χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῶ: εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν *ἔφηβος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Περικλέους*. Ἀλλὰ ἕνα *κορίτσι* τί θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου αἰῶνος; Τί ἄλλο παρὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ γυναικωνίτου!

«Ἐγὼ λοιπὸν θέλω νὰ ζήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα μου, εἰς αἰῶνα τῆς φαντασίας μου, εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ἡ πατρίς μου νὰ ἔχῃ ἔκτασιν, νὰ εἶνε τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, τῆς προόδου, ἡ ἔνδοξος τῶν Φώτων ἑστία, ὅπως ἄλλοτε ὑπῆρξε, εἰς αἰῶνα καθ' ὃν τὸ ἅγιον ὄνομά της νὰ προφέρεται μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπὸ ὅλους τοὺς λαούς, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δώσῃ ἕνα νέον Ὅμηρον, ἕνα νέον Αἰσχύλον, ἕνα δεύτερον Περικλέα.

«Ἑτοιμάζεται νὰ χορεύσῃ.» (Σελ.304, στ. β'.)

«Καὶ τότε ἐγώ, ἡ Φιλόχλωρη Ἑλληνικὴ Δαφνοῦλα, ἀφθόνους θὰ παρέχω τοὺς κλάδους μου, διὰ νὰ στέφουν τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ δοξάσουν τὸ τιμημένον της ὄνομα!»

Τώρα φεύγομεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἔ! ὁ κόσμος εἶνε τόσο μεγάλος! Καὶ μάλιστα ὅπως τὸν ὀνειροπολοῦν ὅλοι αὐτοὶ ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των ἀεροστατα μὲ πηδάλιον, πτητικὰς μηχανάς, ὑποβρύχια πλοῖα,— ὅλας τὰς εὐκολίας, ὅλας τὰς τελειοποιήσεις καὶ ὅλας τὰς

ἐφευρέσεις τοῦ μέλλοντος 30οῦ Αἰῶνος, ὄχι πλέον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τῆς Ἀνθρωπότητος! Πολὺ μεγάλος κόσμος τῷόντι, ἀφοῦ τότε, καθὼς λέγουν, δὲν θὰ περιοριζώμεθα εἰς τὴν μικρούλαν μας Γῆν, ἀλλὰ θὰ ταξειδεύωμεν εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ ἐπισκεπτώμεθα τὴν Σελήνην, τὸν Ἄρην, τὴν Ἀφροδίτην... τὸν Γαλαξίαν — ξεύρω κ' ἐγώ! Καὶ τί μακρὰ ζωή, ἀφοῦ τότε, μὲ τὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης, ὁ θάνατος θάργῃ, καὶ οὔτε πόλεμοι θὰ γίνωνται, οὔτε τίποτε κακόν!...

Μὰ ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ διαβάζω τέτοια θαύματα καὶ νὰ συλλογίζωμαι... ντολμάδες! Ἂς τους νὰ καοῦν!

Ἡ *Μαύρη Χιὼν* π: χ: ἐφυλλομετροῦσε μίαν ἡμέραν τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1901. Ἐκεῖ, εἰς τὴν σελίδα 256, βλέπει μίαν εἰκόνα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἰκία τοῦ 30οῦ αἰῶνος». Διαβάζει τὸ σχετικὸν ἄρθρον καὶ μένει ἔκθαμβος. Νὰ λοιπὸν καὶ αὐτή! Ἤθελε νὰ ζῇ τὸν 30ον αἰῶνα καὶ νὰ ἔχῃ ἕνα τέτοιο σπίτι κτλ.

Οἱ καλλίτεροι ἐπιστολογράφοι αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶνε οἱ ἑξῆς: *Ἔπαινος τῆς Ἀγγλίας, Μεγάλη Ἑλλάς, Μικρὸς Λέσβιος, Ζώρλιγκ, Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον, Θυγάτηρ τοῦ Φαραώ, Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* καὶ *Ἰδεῶδες*. Τὸν τελευταῖον Αἰῶνα τοῦ κόσμου θὰ ἤθελε νὰ ζῇ ὁ *Κυριαρχος τῆς Θαλάσσης* διὰ νὰ εἰξεύρῃ, λέγει, ὅλα ὅσα ἔγιναν καὶ θὰ γίνουν ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ δὲ *Θετταλὸς Καλλιτέχνης* ἤθελε νὰ γεννηθῇ ἐπίσης τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἀλλὰ εἰς τὴν Κωσταντινούπολιν, διότι ἐκεῖ, κατὰ τὰς προρρήσεις τοῦ Ἀγαθαγγέλου, θὰ γίνουν σημεῖα καὶ τέρατα. (Ἂς εἶνε· ἐγὼ γρηᾶ γυναῖκα καὶ δὲν πιστεύω προφητείας μετὰ Χριστόν. καὶ τὰς πιστεύει ἕνας νέος;)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ *Κεντριοῦ* εἶνε σειρὰ ἀπὸ γελοιογραφίας. Νὰ ὁ Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον, ἔπειτα ἕνας πανάρχαιος Ἀσσύριος, ἔπειτα ἕνας ἀρχαῖος Ἕλλην, ἔπειτα ἕνας Αἰγύπτιος καὶ ἔπειτα ἕνας Ρωμαῖος. Εἰς τὴν ἄλλην σελίδα: πρῶτα ἕνας μεσαιωνικὸς Ἱππότης, ἔπειτα ἕνας εὐγενὴς Λουδοβίκου ΙΔ', ἔπειτα ἕνας Πέρσης, ἕνας ἄγριος Ἐρυθρόδερμος, ἕνας ἄγριος Ἀφρικανὸς (σᾶς ἀρέσει ἡ φορεσιά του;) καὶ τέλος ἕνας ἥμερος Εὐρωπαῖος. Τὸ *Κεντρὶ* τοὺς ἔστειλε διὰ νὰ τοὺς καμαρώσετε καὶ νὰ διαλέξετε. Εἶνε

βλέπετε, ὅλαι αἱ ἐποχαί, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον. Ἡ μόνη ἔλλειψις εἶνε ὅτι εἰς τὴν σειρὰν δὲν ὑπάρχει καὶ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος. Ἀλλὰ τέτοιον εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε... εἰς τὴν εἰκόνα ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει ἡ *Μαύρη Χιών*.

Πάει καὶ αὐτό!...

* * *

Μένουν ἀκόμη ὀλίγαι ἀπαντήσεις, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ὁ Ἀνανίας τὰς χαρακτηρίζει «ἰδιορρύθμους καὶ μεμονωμένας». Αὐταὶ δὲν ἀνήκουν εἰς σωροὺς· καθεμία πάει μοναχή της καὶ καθεμία εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ, παρῳδοῦσα τὸ γνωστὸν δίστιχον:

Δὲν ἀπαντῶ ὡς ἀπαντοῦν οἱ ἄνθρωποι συνήθως
Ἐγὼ βαδίζω μόνη μου καὶ ὄχι μὲ τὸ πλῆθος!

Ξεύρετε π: χ: ποῦ ἤθελε νὰ ζῇ ἡ *Κρεόλη*; Εἰς τὴν σημερινὴν Ἰαπωνίαν, ποῦ τὴν ἐθάμβωσε μὲ τὴν πολεμικήν της δόξαν. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπογράφεται ἰαπωνιστί *Κρέ-ό-Λῆ*.

Ὁ *Μιλτιάδης Κτενᾶς* ἤθελε νὰ ζῇ εἰς τὸν μεσαίωνα, διὰ νὰ γίνῃ ραψῳδὸς ἢ τροβαδοῦρος. Θὰ ἐγύριζε, λέγει, ὅλην τὴν ἱπποτικὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπέξω ἀπὸ τοὺς πύργους θὰ ἔψαλλε (μὲ στίχους δικούς του) τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων τῆς ἐποχῆς.

Τί διασκεδαστικὴ ζωή! Μπᾶ! τί ὡραία καὶ παράξενη τουαλέτ-τα εἶνε αὐτὴ ποῦ φορεῖ ἡ *Ἑκάτη*; Σταθῆτε! Ζῇ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ ἑτοιμάζεται νὰ χορεύσῃ τὸ Βερσαλλίας... Πολὺ *μενουέτο* εἰς τὰς σοβαρὰ τὰ πράγματα!

Ὁ *Νίκος Κατερινόπουλος* ἤθελε νὰ ζῇ ὁπουδήποτε καὶ εἰς οἱονδήποτε αἰῶνα τοῦ μέλλοντος, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐβασανίζετο, ὅπως βασανίζεται σήμερον ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. (Ἐμένα τὸ λές, ποῦ εἶμαι οἰκονόμος, μαγείρισσα καὶ συνεργάτα;)

Ὁ *Κυπριακὸς Ἀστήρ* ὁ ὁποῖος ἔζησεν ἕως τώρα δέκα ἔτη εἰς ἕνα αἰῶνα καὶ πέντε ἔτη εἰς ἄλλον (νὰ τὰ χιλιάσῃ!) γράφει ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω τὸ συμπέρασμα τῆς συνομιλίας του μὲ τὴν Δδα Σκέψιν, διότι ἐλαδώθηκε.

Ὁ *Φρᾶ-Διάβολος* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔζῃ εἰς ἐποχὴν «καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀφάνταστον, τὴν μυθώδη, τὴν χιμαιρικὴν ἐκείνην εὐτυχίαν, τὴν ἐκ τῆς *τελείας τελειοποιήσεως* προερχομένην, τὴν ὁποίαν ἀκόμη δὲν ἠσθάνθησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τούτου ...» (Ἔ, ζῆσε, Μαῦρέ μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!)

Ἡ *Παλλὰς* ὀνειροπολεῖ τὴν Χώραν τῶν Μακάρων, τὴν Χώραν τῆς Εὐτυχίας. (Κρῖμα νὰ μὴ τὴν ἔχῃ ὁ Χάρης μου! Θὰ ἤξευρα τουλάχιστον ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν· ἀλλὰ μήπως τὸ *Λατομεῖον Χου* δὲν μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶνε ἡ Μιτυλήνη; Δυστυχῶς ὅμως... ἡ ἀρχαία!)

Ὁ *Ὑψιπέτης Ἀετὸς* θὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ τὰς ὀλιγωτέρας φροντίδας καὶ νὰ ζῇ εἰς μίαν χώραν καὶ εἰς ἕνα αἰῶνα «Ἀμεριμνησίας» (Μπρὲ τὸν τεμπελάκο!)

Ἡ *Διονυσία Χαλικιᾶ*, ἀπεναντίας, θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ εἰς τὸ πλέον ἀφανὲς χωρίον καὶ εἰς τὴν πλέον ἀθλίαν ἐποχήν. Μήπως, λέγει, καὶ ὁ Βέρδης δὲν ἐδόξασε τὴν καλύβην εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη; (Καὶ μόνον ὁ Βέρδης;) «Εὐτυχὴς ὁ θνητὸς ποῦ θὰ κατορθώσῃ καὶ τὸ ὄνομά του νὰ μείνῃ ἀθάνατον καὶ τὴν χώραν του, καὶ τὴν ἐποχήν του νὰ δοξάσῃ!»

Ἔχετε ἀκούσῃ ποτὲ τὴν Βαρειά; Εἶνε μία μεγευτικὴ ἐξοχὴ τῆς Μιτυλήνης, ἀπέχουσα $^3/_4$ τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐκεῖ ζῇ σήμερον ἡ *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, καὶ εἶνε τόσον εὐτυχής, τόσον εὐχαριστημένη, ποῦ δὲν ποθεῖ τίποτε ἄλλο. Μᾶς χαρίζει ὅλας τὰς χώρας καὶ ὅλας τὰς ἐποχάς!

Ἐκεῖ λοιπὸν ἂς ὑπάγῃ νὰ ζήσῃ καὶ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ «ποῦ γῆς ὑπάρχει χώρα εἰς ἣν νὰ φύεται τὸ ποθητὸν καὶ μυροβόλον ἄνθος Εὐτυχία....»

Μυροβόλον λέγει, καὶ νὰ ποῦ κάτι μοῦ μυρίζει... Ἄ! θὰ εἶνε ντολμάδες... Ἔπιασαν, ἐκάηκαν, ἀλλά... δὲν τὸ κουνῶ. Ἔχω ἀκόμη ἕνα γράμμα... Μὰ τί εὔμορφο ποῦ εἶνε! τί ἔξυπνο! τί ἀλατισμένο! τί εἰρωνικό! Εἶνε ἀρκετὸ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ καὶ διὰ τὴν νηστεία τοῦ μεσημεριοῦ καὶ διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν Ὀθωνιστῶν.

Ἡ ὑπογραφή τοῦ *Κίτρινο Ντόμινο* σεῖς διὰ νὰ ὅλη μοῦ τὴν διαβάστε το καὶ μοῦ πῆτε, ἂν μὲ καὶ μὲ ὁρατειά, δὲν ἀγραμματοσύνην νὰ μοῦ τὰ γηνὼ τὸ καλὸ ξεύρω νὰ διακρίνὰ τὸ φυλάπρᾶγμα καί... πως οἱ φατερὴ μπουγω τελευταῖο, ὀγάδες τὴν καλλίκιά:

«Τὰ κ-Τάκ. Ὁ Κος Περικλέας;

«Ἡ πύλη τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος ἤνοιξε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Περικλῆς.

«— Ἤλθατε νὰ ζήσετε εἰς τὸν αἰῶνα μας, Μαμ' ζέλ; ἠρώτησε μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Ἐδῶ, ἐντούτοις, ὡς γνωρίζετε, χρειάζεται πολὺ μυαλό, μόνο μυαλὸ διὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ζωὴ καὶ... παρντόν, δὲν μοῦ γεμίζετε τὸ μάτι!

«Ἔπειτα ξεύρω, σεῖς αἱ δεσποινίδες τοῦ Εἰκοστοῦ, θέλετε θέατρο, χορό, σουλᾶτσο, καὶ αὐτὰ ἀπαγορεύονται ἐδῶ.»

«Πράφ! ἡ χρυσῆ πύλη καί, παρ' ὀλίγο νὰ μείνω... χωρὶς μύτη!

«Ὁ αἰὼν τῆς ἀκμῆς τῆς Σπάρτης δὲν ἔχει πόρτα, θὰ εἶνε ἴσως στὸν μάστορη. Εἰσέρχομαι θαρραλέα, λαμβάνω ἀγέρωχον ὕφος... Ὅταν ξαφνικά, βροχὴ σαπιολεμονίων μὲ ὑποδέχεται ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατίδων.

«— Δειλή! ἐμουρμούρισε λακωνικῶς ἡ μιά.

«Αἱ ἄλλαι δὲν εἶπαν τίποτε, ἐμόρφασαν περιφρονητικῶς καὶ ἠρκέσθησαν νὰ μοῦ λυώσουν κι' ἄλλα λεμόνια στὸ κεφάλι.

«— Πρόστυχη! προσέθεσέ μιὰ ξυπόλυτη ἐκεῖ.

«Δὲν εἶχα χαιρετίσῃ ἕνα γέρω κουρελῆ, πφφ!

«Ἡ πλύστρα ξεύρει καὶ αὐτὴ τώρα...

«Ἔφυγα κατηγανακτισμένη καὶ εἰσῆλθα εἰς ἄλλην ἐποχήν, στὸ Βυζάντιον. Διὰ τὰ ὀλίγα μου ἀργύρια ἔγινα πανηγυρικῶς δεκτή. Μεγάλα ἀξιώματα μ' ἐπερίμεναν. Ἐχρειάζοντο ὅμως πρὸς τοῦτο ἕνα ἑκατομμύριο τρεῖς τοῦμπες στὴν Αὐλήν. Δὲν τῆς ἔκαμα,—ἐτελείωσαν συγχρόνως τὰ ἀργύρια,— καὶ ἔφαγα ἕναν κλῶτσο!!

. . . . . .

«Θὰ πάω στοῦ Παππποῦ μου, συλλογίσθηκα καὶ μ' ἔπιασε τὸ παράπονο. Ἀγρίεψε μόλις μὲ εἶδε.

«Παππποῦ, τοῦ εἶπα σταυτί, ἦλθα νὰ δοξασθῶ, νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν Ἐλευθερία!— Θὰ σὲ μαλώσῃ ἡ μαμμά. ἀπήντησε μὲ σύρτην φωνήν, εἰρωνικῶς... θὰ κρυώσῃς!!

«Ὄχι, παππποῦ, θέλω νὰ τιμηθῶ, νὰ πεθάνω γιὰ τὴν πατρίδα, ἀλήθεια σοῦ λέω.— Πιάσου ἀπὸ τὸ χορό! μοῦπε καὶ μοῦδειξε τὶς Σουλιώτισσες ἕτοιμες νὰ θυσιασθοῦν. Συγχρόνως μοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Κρύος μὲ περιέλουσεν ὁ ἱδρώς. Ἐπωφεληθεῖσα τῷόντι λάσπη, ἀλλά, πρὶν προφθάσω νὰ ὀχυρωθῶ, γιὰ πάντα, ἐντὸς τοῦ Εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸ ἀνὰ τοὺς χρόνους ταξείδιόν μου, ἐλάμβανα ἕνα γράμμα ἀπὸ μέρους του «Στὸν καιρὸ σας, παιδί μου, δένουν στ' *ἀλήθεια* τὰ σκυλιὰ μὲ λουκάνικα. Ἐκεῖ νὰ μείνῃς.» Τάδε ἔλεγεν ἡ γραφή, τίποτε ἄλλο.»

Τίποτε ἄλλο!.. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴν κυρίαν Διάπλασιν διὰ τὰ Βραβεῖα καὶ νὰ της ὑποβάλω τὴν ἐρώτησιν ποῦ ἐσυλλογίσθηκα διὰ τὴν Εἰκοστὴν Κυριακήν.....

Νὰ με πάλι! Τὰ βραβεῖα ἕτοιμα καὶ ἡ ἐρώτησις ἐγκεκριμένη:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινο Ντόμινο [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεντρί [15Ε].— Ψυχὴ τῆς Λέσβου [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόχλωρη Δαφνούλα [10Ε].—Νυμφαία τοῦ Παρίσου [8Ε]. — Λευκὴ Νύξ [8Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) Αἰθήρ. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου. —Δούκισσα τῶν Σαλώνων. — Διονυσία Χαλικιᾶ. —Χαρὰ τῶν Γονέων. — Ἀρτανιάν. —Παρίσης Εὐαγγελινός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) Παιδική Χαρά. —Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης. — Ἄποικος Κερκυραῖος. — Δάσος Φοινίκων. — Παρήγορος Ἄγγελος.— Χρυσοῦς Αἰών. — Οὖγος τοῦ Μονοσοπράνου.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Δροσιὰ τοῦ Φαλήρου. — Ἀδελφὴ Ψυχή. — Ἰνώ. — Σίφνιος.—Μυστηριώδης Φύσις. — Χριστιανική Παρθένος. — Δικέφαλος Ἀετός.—Χειμώνανθον. — Ταπεινὸ Γιασεμί. — Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς. — Μαύρη Χιών. — Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων. —Ποντιὰς Αὔρα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἐὰν οἱ γονεῖς ἦσαν πτωχοὶ κ' ἐπρόκειτο νὰ ἐργασθῆτε διὰ νὰ τοὺς βοηθήσετε, τί ἐπάγγελμα θὰ ἐπροτιμᾶτε;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ὀκτωβρίου. Ὅσαι θὰ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, καθὼς καὶ ὅσαι δὲν θὰ εἶνε γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Ἀπάντησις εἰς τὴν Εἰκοστὴν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως», θὰ... λαδωθοῦν ἀπὸ τὸν Νιαγάρραν. Αὐτὰ κατ' ἐντολὴν τῆς κυρίας Διαπλάσεως.

Τελευταία Ὥρα: Οἱ ντολμάδες μου ἐπετάχθηκαν. Ὁ Ἀνανίας, ὑποβληθεὶς δι' αὐτὸ εἰς καταναγκαστικὴν δίαιταν, ἔγινε καλά.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'.

Ὁ Βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς μὲ τὴν ἀκολουθία του ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ κυνηγιοῦ.

Ἦταν δὲ ὁ τόπος αὐτὸς εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς λόφου, ἀπ' ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του τὸν ἀπέραντο κάμπο. Ἐκεῖ, στὸ πιὸ προφυλαγμένο μέρος, εἶχαν τοποθετήσῃ μιὰ πολυθρόνα καὶ εἶχαν στρώσῃ γιὰ χαλὶ ἕνα δέρμα θηρίου.

Στὴν πολυθρόνα κάθεται ὁ Κουκουμπιμπῆς μὲ μιὰ καραμπίνα στὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὴν πίπα στὸ ἄλλο. Κοντά του εἶνε στημένες καὶ γεμάτες

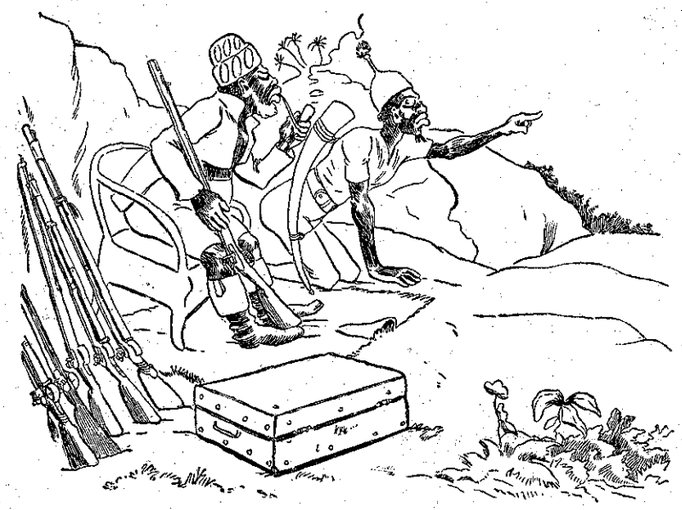

ἄλλες καραμπίνες κ' ἕνα κιβώτιο γεμάτο πολεμοφόδια. Ἀλλοίμονο στὰ δυστυχισμένα ζῶα ποῦ οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ σκύλοι θὰ τὰ ξεβγάλουν ἀπὸ τὲς φωλιές των καὶ θὰ τὰναγκάσουν νὰ περάσουν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Βασιλέα! . .

Καὶ νὰ ἴσα-ἴσα ὁ Ἀρχικυνηγός, γονατισμένος στὸ πλευρὸ τοῦ Κουκουμπιμπῆ, ἁπλόνει τώρα τὸ χέρι καὶ τοῦ δείχνει. . .

Τοῦ δείχνει τὸ κυνῆγι ποῦ ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται ἄφθονο. . . Καὶ δός του τουφεκιὲς ὁ Κουκουμπιμπῆς, ποῦ ἔμαθε καλὴ σκοποβολὴ εἰς τὸ Παρίσι. . .

Ἀλλὰ τί παράξενο ἀποτέλεσμα ἔχουν οἱ τουφεκιές του; . .

Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε μεθαύριο.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Δηλαδή, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, νὰ κάμνω κ' ἐγὼ ἀργότερα δράματα καί νὰ τὰ παριστάνω εἰς τὴν σκηνήν. Νὰ ἐκφράζω κ' ἐγὼ τὰς δικάς μου ἰδέας, ἀντὶ ν' ἀποστηθίζω τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων... Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου. . .

— Ἐννοῶ, διέκοψεν ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν Γρατσιέλλαν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤξευρε κάτι πραγματάκια. Θέλετε νὰ κάμετε σὰν τὸν Μολιέρον.

— Καὶ τί ἔκαμνεν ὁ Μολιέρος; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Παρίστανεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σκηνὴν τὰ ἔργα ποὺ ἔγραφεν, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἄ! τὸν γνωρίζετε τὸν Μολιέρον; εἶπε μὲ ἐνθουσιασμὸν ἡ μικρὰ ἠθοποιός. Λοιπόν, ναί· ἤθελα νὰ ἐγινόμουν ἱκανὴ νὰ κάμω ὅ,τι ἔκαμνε αὐτός. Ὤ! τὴν ἡμέραν ποῦ ἐδιάβασα εἰς ἕνα βιβλίον που εἶχα ἀγοράσῃ, ὅτι ὁ Μολιέρος ἦτο ἠθοποιὸς εἰς τὰ ἰδικά του ἔργα, αὐτός, ὁ μεγάλος Μολιέρος, μὲ τὸ ὄνομά του τὸ ἀθάνατον, ἀμέσως εἶπα: «Μὰ τότε, ἡ τέχνη μου δὲν εἶνε καθόλου ταπεινή, ἀφοῦ αὐτὴν τὴν τέχνην ἔκαμνε ἕνας τόσον μεγάλος ἄνθρωπος. Δὲν εἶνε λοιπὸν ταπεινωτικὸν τὸ ἐπάγγελμα τῆς θεατρίνας, ὅπως μὲ λέγουν μερικοὶ χωριάτες. Πόσες φορὲς ἀπὸ τότε δὲν τους ἐφώναξα: «Θεατρίνα, αἴ; μάλιστα! εἶμαι! καὶ ὁ Μολιέρος ἤτανε» Δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς δέκα ἕνας ἐκαταλάβαινε, διότι οἱ περισσότεροι χωριάτες οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Μολιέρου δὲν γνωρίζουν. .. Ἀλλοίμονον, ὅμως! αὐτὸ τὸ ὡραῖον ὄνειρον φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ τὸ πραγματοποιήσω, οὔτε ἀργότερα. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς τόσον σοφός! . . . νὰ φάγῃ χρόνια μὲ τὴν μελέτην τῶν κανόνων καὶ τῶν ἀρχῶν. . . Καὶ ὁ βιβλιοπώλης ποῦ μ' εὑρίσκει τόσον σπουδασμένην διὰ τὴν ἡλικίαν μου, δὲν φαντάζεται κἂν τὰ στοιχεῖα ποὺ μου λείπουν. Διότι, ὅταν τοῦ ἀπήγγειλα φύλλα ὁλόκληρα ἀπὸ τὸν Ρακίναν καὶ τὸν Κορνήλιον, δὲν ἐσυλλογίσθηκε πόσα λάθη ὀρθογραφικὰ θὰ ἔκαμνα, ἂν μ' ἔβαζε νὰ τὰ γράψω ἀντὶ νὰ τ' ἀπαγγείλω. Ἀλλά... νά, ποὺ μας ἔρχεται ἡ Μουρμούρα νὰ μας φέρῃ τὰ νέα, — εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔφθανε πλέον ἡ χονδρογυναῖκα.

— Λοιπόν! ἐτελείωσε! εἶπε καὶ αὐτή. Ὁ Μπάρμπας δὲν λέγει ὄχι. Ὁ γέρος θὰ πῇ: Γενηθήτω τὸ θέλημά σου! Καὶ οἱ Βερτράνδοι, αὐτοὶ λέγουν πῶς εἶνε δικός μας ὁ λογαριασμός. Πρέπει τώρα νὰ μὴν χάνωμε τὸν καιρό μας, οὔτε μὲ τὴν φλυαρίαν, οὔτε μὲ ρεμβασμούς, οὔτε μὲ φιλοσοφίες. Γρατσιέλλα, ἐσὺ θὰ τους φροντίσῃς, τοὺς καινούριους μας. Πρέπει ν' ἀντιγράψουν τὰ μέρη των· αὔριο βράδυ δοκιμή, καὶ μεθαύριον παράστασις! Πρῶτα-πρῶτα ὅμως, πᾶμε νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ εἰς τὸ παιδικὸν δραματολόγιόν μας. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΚΗΝΗΝ

— Ξέρεις τὸ μέρος σου, Μαργαρώ; τῆς εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, καθὼς τὴν εἶδε νὰ κάθεται καὶ νὰ ὀνειροπολῇ μᾶλλον παρὰ ν' ἀκολουθῇ προσεκτικὰ τοὺς στίχους τοῦ κειμένου της.

— Ἐπάνω-κάτω. Δηλαδὴ γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν μέσην καὶ τὴν ἀρχήν. Μοναχὰ στὸ τέλος τὰ μπερδεύω λιγάκι.

— Ὤ! ξέρεις τί εἶπε ὁ ἄνδρας τῆς κυρᾶς;

— Τί εἶπε;

— Πῶς δὲν θέλει νὰ κάμῃ τὸν ὑποβολέα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει μέρος αὐτὴν τὴν φοράν, ἐννοεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ γιὰ καλά, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως.

— Μὴν ἀνησυχῇς· πού σου εἶπα πῶς δὲν ἤξερα καλὰ τὸ τέλος· ἤθελα νὰ

εἰπῶ ὅτι δὲν τὸ καλοήξερα ἀπ' ἔξω. Ἀλλά, ἔννοια σου, καὶ πάντα θὰ τὰ καταφέρω.

— Μὴν τύχῃ καὶ κάμῃς καμμιὰ ἀνοησία, Μαργαρώ, κ' εὑρεθοῦμε σὲ δύσκολη θέσι, καὶ μαλλώσουν τὴν Γρατσιέλλα; Εἰς τὸ θέατρον πρέπει κανεὶς νὰ μαθαίνῃ κατὰ λέξιν τὸ μέρος του.

— Ναί, ναί, κατὰ λέξιν. . . ἐπανέλαβεν ἀφῃρημένη ἡ Μαριγώ. Ναί, μὰ γιὰ φαντάσου, Πετρογιάννη, πῶς θὰ εἶμαι μὲ τὴν ποδίτσα, ποὺ μου ἑτοιμάζει ἡ Γρατσιέλλα, καὶ θὰ λέγω ἐκεῖνα τὰ λόγια ἐμπρὸς σὲ τόσο κόσμο, στὴν Ἀθλλη! Δὲν τρώγω πιά, δὲν κοιμοῦμαι πιά! ὀνειρεύομαι μονάχα ὅλη τὴν νύχτα.

— Τὸ ξέρω. . . Ἀπόψε μ' ἐξύπνισες. . . τ εἴχες μὲ τὴν κυρία σου κ' ἐφώναζες δυνατὰ αὐτὴ τὴ φράσι ἀπὸ τὸ ρόλο σου: «Δὲν εἴμαστε δὰ καὶ στεφανωμένες, κυρία Κυρατσάκη! Ἂν δὲν σας κάνουν τὰ μοῦτρά μου, ὁρίστε τὴν ποδιά μου!»

— Ἀλήθεια; ἐγὼ τἄλεγα αὐτά; εἶπεν ἡ Μαργαρὼ ξεκαρδισμένη στὰ γέλια.

— Καὶ φαίνεται πῶς ἤθελες νὰ την λύσῃς, τὴν ποδιά σου, γιατί ἐτινάζόσουν μέσα στὴν καλάθα!... σὰν νὰ ἤθελες νὰ με πετάξῃς ἐμένα ἔξω. Ἄκουσέ με ὅμως. . . Θέλω νὰ μου ὑποσχεθῇς πῶς θὰ ξαναδιαβάσῃς τὸ τέλος τῆς σκηνῆς σου μὲ τὴν κυρίαν Κυρατσάκη. Συλλογίσου ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, διότι ἐκεῖ τελειόνει ἡ κωμῳδία.

— Ἔλα κοντά μου, Πετρογιάννη, εἶπεν ἡ Μαργαρώ· φέρε τὸ χέρι σου.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιὰ νὰ βάλωμε στοίχημα ἀπὸ δυὸ πεντάρες πῶς δὲν θὰ τὰ χάσω στὴν πρώτη παράστασι τῆς *Κυρίας Κυρατσάκη*, καὶ πῶς, ἂν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔχουμε ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶνε δική μου. Καὶ ξέρεις, καϊμένε Πετρογιάννη, τὲς δυὸ πεντάρες, ἐγὼ θὰ τες πάρω!

— Θὰ χαρῶ πολύ, ἂν τες χάσω! Ἐσὺ ὅμως ἄκουε καλὰ τί σου ὁρμηνεύει ἡ Γρατσιέλλα. Αὐτὴ ἔχει παρμένο τὸν ἀέρα τῆς σκηνῆς... Νά, νὰ την κι' ὅλας ποῦ ἔρχεται· χωρὶς ἄλλο διὰ τὴν τελευταίαν δοκιμήν. Πρόσεχε τώρα σὲ ὅ,τι σὲ ὁδηγεῖ...

— Παιδάκια μου, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα σιγὰ-σιγά, συμβαίνει κάτι τι ἀπίστευτον, ἔκτακτον!

— Ἀλήθεια; Καὶ δὲν μάς το λέτε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ὤ! ἀπὸ τὴν κυρά... Μὰ ἐσεῖς ποῦ δέν την γνωρίζετε καλά, δὲν ξέρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον! Φαντασθῆτε· ἡ Μουρμούρα δὲν...μουρμουρίζει.

— Διότι; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Διότι χθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μᾶς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδυ την ἄκουσα ἐγὼ που ἔλεγε στὸν ἄνδρα της, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοῖχο:

«— Ξέρεις, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας;... πάει κυλῶντας σὲ τροχούς!

«Αὐτός, μισοκοιμισμένος, δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί του ἔλεγε, καί της ἐτραύλισε μ' ἕνα χασμουρητό:

«— Αἴ! καὶ τί μ' αὐτό; Τάχα δὲν κυλάει κάθε 'μέρα μὲ τοὺς τροχούς του τὸ τροχόσπιτό μας;...

«— Οὔφ! καϊμένε! δέν σου λέγω γιὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἁμαξιοῦ. Ἐννοεῖται, ἄμα δέν τους εἶχε, δὲν θὰ περπατοῦσε...

«— Ναί, ξέρω, σὰν τὲς βαρκοῦλές που περπατοῦνε στὸ νερό. Ἄμα δὲν εἶχαν πόδια, δὲν θὰ περπατοῦσαν κι' αὐτές.

«— Παναγιά μου, τί κοιμισμένο μυαλό που εἶσαι, ἄμα νυστάζῃς! Σοῦ λέω, 'πῆγα κ' ἐτρύπωσα χθὲς πίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια, γιὰ ν' ἀφίσω τὰ μικρούλια νὰ δοκιμάσουν τὰ μέρη των ὅπως τους κατέβῃ, καὶ σὲ βεβαιόνω θὰ τὰ πᾶνε περίφημα. Ἡ μικρὴ εἶνε νὰ λύνεσαι στὰ γέλια, καὶ τὸ ἀγόρι φαίνεται σὰν μικροκαμωμένος ἄνδρας, ὅταν κάμνῃ τὸν οἰκοδεσπότην. Ἂν ἐρωτᾷς γιὰ τὴν Γρατσιέλλα...» Πρέπει νὰ σας 'πῶ τί εἶπε καὶ γιὰ μένα; ἠρώτησεν αὐτὴ μὲ μετριόφρονα τρόπον.

— Ὤ, ναί! εἶπαν τὰ δύο παιδάκια.

— Λοιπόν, νὰ με συγχωρῆτε, ἀλλὰ δὲν βάζω τίποτε δικό μου· εἶπε:

«Ἂν ἐρωτᾷς γιὰ τὴ Γρατσιέλλα, νὰ την ἰδῆς μὲ τί ἀέρα παίζει!... Ἄ, δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη ν' ἀνακατευθῶ.

«— Τὸ πιστεύω, τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας, ποῦ εἶχε ἐξυπνήσῃ πιά. Μὴν ἀνακατεύεσαι ἐσύ, γιατὶ θὰ τα χαλάσῃς ὅλα.

«— Τοῦ λόγου σου, δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μου 'πῆς τέτοιο λόγο· μήν τον ξαναπῆς, τὸ καλὸ ποὺ σου θέλω.

«— Ὄχι, ὄχι· δὲν τὸν ξαναλέγω. Ἐν πρώτοις, δὲν ξέρω τί εἶπα. Βλέπεις πολὺ καλὰ πῶς κοιμοῦμαι...

«— Κοιμήσου λοιπόν, καὶ σώπαινε! . . .» Αὐτὸ μ' ἔκαμε κ' ἐμένα νὰ κοιμηθῶ, καὶ τί γλυκὸ ὕπνο! Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ξενοιάσωμε μ' αὐτό. Χθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς, δὲν ἠθέλησα νὰ σας διακόψω πρὶν τῆς ὥρας· ἔχω ὅμως ἀκόμη ἀρκετὲς παρατηρησοῦλες νὰ σας κάμω. Ἐπιτρέπετε;

— Ὤ! σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἐν πρώτοις, ἡ Ρίτα δὲν ξέρει καλὰ τὸ τέλος τοῦ μέρους της. Ἀπὸ ἐκεῖ που λέγει τῆς κυρίας Κυρατσάκη: «ἀρχίζω καὶ βλέπω πῶς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας πολὺ καλὰ τῆς πάει!», κομπιάζει καὶ πρέπει νὰ τὸ διαβάσῃ καλά.

— Ναί, ναί, μὴν ἀνησυχῆτε· θὰ το μάθω καὶ αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπως τὸ ἄλλο, καὶ καλλίτερα μάλιστα.

— Ἔπειτα, εἶνε καὶ κάτι ἄλλο, ὄχι τόσο σοβαρό, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μὲ τὴν σημασίαν του. Ριτοῦλά μου. Εἶνε... ὅτι παραπολὺ φροντίζετε γιὰ τὴν τουαλέττα σας. Χθές, ἂν σας ἐφόρεσα τὴν ποδιὰ μὲ τὴ σαλιάρα καὶ τὸ σκουφάκι μὲ τὲς κορδέλλες, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ 'δῶ πῶς θὰ φαίνεσθε ἄμα τὰ φορῆτε. Ἀλλὰ αὐτὸ σας ἐσήκωσε τὸν νοῦ· μοῦ ἐβάζατε τὰ χέρια σας στὲς τσέπες, τὰ ἐβγάζατε, ἐκυττάζατε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ πῶς ἡ δαντέλλα τῆς ποδιᾶς ἔπεφτε ἐπάνω στὸ φουστάνι. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν πολὺ καλά, ἂν ἐπαίζαμε τὲς κουμπάρες. Δὲν παίζομε ὅμως· κάμνομε *πρόβες*, ἐργαζόμεθα· καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα κάμνουν κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον. Δέν μου κακιόνετε πού σάς τα λέγω αὐτά, αἴ;

— Ἀπ' ἐναντίας, σας εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς νὰ σᾶς κακιώσω! Ἀπὸ ἐσᾶς, ὅλα τα δέχομαι, καὶ μπάτσους ἀκόμα. Νά,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΩΑ ΚΑΡΔΙΑ

Βραβευθεῖσα

Εἰς τὴν Δεκάτην Ὀγδόην Κυριακὴν

(Ἴδε Διάπλασιν, φύλ. 19-20, σελ. 153.)

δοκιμάστε!— ἐπρόσθεσε, καί της ἐπρότεινε τὸ μαγουλάκι της.

— Ἀφοῦ το θέλετε, νά!

Καὶ ἡ Γρατσιέλλα, μὲ τὰ δύο της δάκτυλα, ἐκτύπησε ἕνα ἐλαφρὸ μπατσάκι εἰς τὸ δεξὶ μάγουλο τῆς Μαργαρῶς.

— Καὶ τὸ ἄλλο, που ζηλεύει τώρα; — εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καὶ ἐπρότεινε καὶ τὸ ἀριστερό.

— Νά, γιὰ νὰ ξεζηλέψῃ ἀμέσως!

Καὶ τὸ ἀριστερὸ μάγουλο ἐδέχθη ἕνα φιλάκι ἀπὸ τὴν Γρατσιέλλαν, ἡ ὁποία εἶπεν ἔπειτα πρὸς τὸν Πετρογιάννην:

— Τώρα ἡ σειρά σας. Πρέπει νὰ κάμω καὶ σ' ἐσᾶς μερικὰς παρατηρήσεις: ἅμα ὁμιλεῖτε, πρέπει πάντα νὰ βλέπετε πρὸς τὸ ἀκροατήριον. Ὁ κόσμος που πληρόνει πρέπει νὰ σας ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ ὅλα σας τὰ κινήματα καὶ τοὺς μορφασμούς. Ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῆτε παραπολὺ σιγά.

— Ἅμα θυμόνῃ κανεὶς καὶ λέγῃ τὰ ἀνάποδά τους στοὺς ἄλλους, διέκοψεν ἡ Μαργαρώ, τότε βγαίνει ἡ φωνὴ μονάχη της! Τί καλὰ γιὰ μένα!

— Καὶ ἀκόμα, δὲν πρέπει νὰ τρῶτε τὰ λόγια σας. Τ' ἀκοῦτε;... Θαρρῶ πώς σας εἶπα ὅ,τι εἶχα νά σας 'πῶ. Ἀφοῦ ἡ Μουρμούρα εἶνε εὐχαριστημένη, ἐγὼ δὲν πάει νὰ εἶμαι περισσότερον ἀπαιτητική. Λοιπόν, ἀνακεφαλαίωσις! Νὰ διαβάζετε τὰ μέρη σας, νὰ μὴν ἔχετε τὸ νοῦ σας στὰ φορέματα — καὶ ἐκύτταξε τὴν Μαργαρώ — ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ ἀκροατήριον — καὶ ἠτένισε τὸν Πετρογιάννην.—Καὶ ἔπειτα, νά σας 'πῶ: Ἅμα παίζω ἕνα ἔργον πρώτην φοράν, ἢ το ξαναπαίζω ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρόν, πηγαίνω καὶ ρίχνω πενῆντα λεπτὰ στὸ κουτὶ τῆς Παναγίας· καὶ πάντα μου βγαίνει σὲ καλό.

— Ἀ! τὴν ξέρετε λοιπὸν τὴν Παναγία; εἶπεν ἡ Μαργαρώ· δηλαδή, ἔχετε ἀκούσῃ τί εἶνε;

— Πῶς ὄχι; καὶ γῖα πολλοὺς ἄλλους ἁγίους τοῦ Παραδείσου.

— Βλέπεις, Πετρογιάννη, τί σου ἔλεγα, πῶς δὲν εἶνε ἄθεοι ὅλοι οἱ ἠθοποιοί. Ἦταν ἕνας χωριάτης, στὸ Δουβρῖνο, ποῦ εἶπε γι' αὐτούς: «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, δὲν πιστεύουν οὔτε Θεὸ οὔτε διάβολο!»

— Ἐγώ, πιστεύω καὶ τοὺς δυό, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα.

«Ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται διὰ τὴν παράστασιν».
(Σελ. 308, στήλ. 6'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιβ'.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ

Ἡ μεγάλη ἡμέρα ἐπλησίαζε. Τὰ φορέματα καὶ τὰ σκεύη τῆς σκηνοθεσίας ἦσαν ἕτοιμα. Τὰ προγράμματα εἶχαν κολληθῆ εἰς τὰ τελλάρα καὶ στηθῆ ἐπάνω στὰ κοντάρια· ἦσαν δὲ τόσον ἔξοχα καλλιγραφημένα, ὥστε ὁ Βερτράνδος, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐκστατικὸς νὰ τα βλέπῃ, εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν Γρατσιέλλαν:

— Ἀλλαξες λοιπὸν τὸ γράψιμό σου;

— Ὄχι· ἄλλαξα χέρι, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Τί; ἔγραφες μὲ τὸ ἀριστερό σου, πρῶτα;

— Ὄχι· ἀλλὰ ἔχω τώρα ἄλλο ἕνα δεξὶ χέρι.

— Ἀ! αὐτὸς λοιπὸν ὁ μικρὸς ἐσκάρωσε αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ γράμματα; Δὲν ἔχει δεύτερο λόγο, εἶνε ὅμοια σὰν τοῦ τύπου.

— Δηλαδή, μας ἔκαμε τριῶν εἰδῶν γράμματα: ἴσια, κυρτὰ καὶ ἀγγλικά.

— Ἀ! ἀγγλικά! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπῆρε καὶ τὸ ὄνομα Πῆτερ-Τζών; Εἶνε ἀγγλικὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἂν δὲν κάνω λάθος...

— Καὶ ἐπιτυχημένο... Πρὸ πάντων ἅμα πᾶμε κἄπως μακρυὰ ἀπὸ τὸ Καλαί. Ὅσον πηγαίνομεν εἰς τὰ μεσόγεια, τόσον περισσότερον θὰ φαντάζῃ εἰς τὸ πρόγραμμα ἕνα τέτοιο ξενικὸ ὄνομα.

— Καὶ ἡ ἄλλη ἡ μικροῦλα: Ρίτα, αἴ... Ταιριάζει μὲ τὸ: Γρατσιέλλα... Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ δοῦμε: θὰ μας φέρετε κόσμο μὲ τὲς ἐξυπνάδες σας αὔριο βράδυ;...

Τὰ προγράμματα ἔλεγαν:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πρώτη θέσις. . . .	25	λεπτὰ
Δευτέρα «	15	«
Τρίτη «	5	«

ΝΙΝΕΤΤΑ, σοφὴ Σκύλα.
Παλιάτσικα παιγνίδια τῶν ἀδελφῶν ΒΕΡΤΡΑΝΔΟΥ.
Νέοι χοροὶ ὑπὸ τῆς Δος ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑΣ.
Τεχνικαὶ ἀκροβασίαι

Η ΚΥΡΙΑ ΚΥΡΑΤΣΑΚΗ
Παιδικὴ κωμῳδία μονόπρακτος

Κυρία Κυρατσάκη. . . . Ἡ Δὶς ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ
Φραντζεσκοῦλα ὑπηρέτριά της.... Ἡ Δὶς ΡΙΤΑ
Κος Κυρατσάκης, υἱός της. Ὁ κ. ΠΗΤΕΡ-ΤΖΩΝ

Ὁ πλανόδιος θίασος εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πανηγύρεως, ἀνάμεσα εἰς ἕνα ἱπποδρόμιον μὲ ξύλινα ἀλογάκια καὶ ἕνα «διάσημον θηριοτροφεῖον».

— Καλὸ σημάδι! ἐσκέφθη ἡ Γρατσιέλλα, ἅμα εἶδε τὴν γειτονιάν. Τὰ ἀλογάκια θὰ μας φέρνουν παιδιά, καὶ τὰ μικρὰ που θα φοβοῦνται νὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦν τὰ ἄγρια θηρία θὰ τρέχουν σ' ἐμᾶς, που δὲν εἴμαστε!

Οἱ ἄνδρες, μὲ τὰ στιβαρά των χέρια, ἔστησαν τὸ θέατρον, καὶ οἱ μικροί μας φίλοι ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται διὰ τὴν παράστασιν: Ὁ Πετρογιάννης σοβαρός, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι πρώτην φορὰν θὰ ἔβγαινεν εἰς τὴν σκηνήν, καὶ ἡ Μαργαρὼ ὅλη χαρὰ καὶ γεμάτη μὲ πεποίθησιν πρὸς τὰς δυνάμεις της.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατοῦς.]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια.)

Οἱ ἀγαθοὶ Φλαμανδοὶ μεταμορφωμένοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς φορτηγὰ κτήνη, εἰργάζοντο ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν μιᾶς στρατιωτικῆς ζώνης ἀπὸ αὐτοκρατορικοὺς γρεναδιέρους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἕνας πελώριος λοχίας μὲ ἄγριον καὶ στρυφνὸν πρόσωπον.

Ἐνῶ αὐτοὶ ἐκοπίαζαν καὶ ἵδρωναν φορτωμένοι μὲ βάρη, οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ διασκεδάζουν, ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ποταμὸν μονόλεπτα καὶ δίλεπτα, τὰ ὁποῖα ἐπροσπαθοῦσαν τὰ παιδάκια νὰ πιάσουν μὲ βουτιὲς εἰς τὸν βυθόν.

Ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἕνα ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀκόμη δέκα ἐτῶν, ἐδείκνυν εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἔκτακτον ἐπιτηδειότητα. Τρεῖς φορὰς εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, μὲ νομίσματα εἰς τὰ δόντια του. Ἔξαφνα, τὸ εἶδαν νὰ κιτρινίζῃ, νὰ κτυπᾷ τὸ νερὸ μὲ τὸ ἕνα του χέρι, μὲ σημεῖα ἐσχάτου κινδύνου, καὶ ἔπειτα νὰ βυθίζεται. Ὡς φαίνεται, εἶχε πάθῃ αἰφνιδίαν νάρκην, καὶ εἶχαν παραλύσῃ αἱ δυνάμεις του.

—Γιώργη Φέχτελ! Εἶνε ὁ Γιώργης Φέχτελ! ἐφώναξαν οἱ μικροί του σύντροφοι.

Δύο ἀπὸ τοὺς ἐκφορτωτὰς ἔκαμαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀγγαρείαν των διὰ νὰ πέσουν εἰς τὸ νερό. Ἀλλὰ ὁ ἀγριωπὸς λοχίας παρενέβη κτηνωδῶς:

— Ὅλοι στὰς θέσεις σας, *ταρταΐφλε!*

Καὶ ἐπειδὴ οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες δὲν ὑπήκουσαν ἀρκετὰ γρήγορα, τοὺς ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάρι τῆς μακρᾶς του λόγχης. Τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ μουρμουρίζῃ ἀπειλητικῶς· οἱ στρατιῶται ἔλυσαν τὰς *πυραμίδας* τῶν ὅπλων των διὰ νὰ τα ἑτοιμάσουν· ἡ σύγκρουσις ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος... Ἔξαφνα εἶδαν τὴν κεφαλὴν ἑνὸς κολυμβητοῦ νὰ ξενερίζῃ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ σανιδόστρωμα τῆς πλωτῆς γεφύρας· καὶ ὁ κολυμβητὴς αὐτὸς ἐφώναξε:

— Τὸν βλέπω! τὸν ἔπιασα!

Καὶ κατόπιν ἔγινε πάλιν ἄφαντος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμφανισθῆ μετὰ μίαν στιγμήν, πλησίον εἰς τὰς φορτηγίδας.

Ὅπως δὲν ἀμφιβάλλετε, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἀνῆκεν εἰς ἓν σῶμα, τὸ δὲ σῶμα ἐκεῖνο μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνῆκεν εἰς ἓν πλᾶσμα ζωντανόν. Ἀλλὰ αὐτό που δὲν ἐμαντεύσατε ἴσως εἶνε, ὅτι ἐκεῖνο τὸ σῶμα καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἦσαν ἰδιοκτησία, μία καὶ ἀδιαίρετος, τοῦ ἀνδρείου μικροῦ μας Φραγκίσκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸν καϊμένον μικρὸν Γιώργην, μισοπνιγμένον.

Καθὼς ἄνοιξε τὸ παιδὶ τὰ μάτια του, μία καλὴ χοντρογυναῖκα, πλημμυρισμένη μὲ δάκρυα, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ὥρμησε πλησίον του. Ἦτον ἡ μαμμά του, ἡ ὁποία, εἰδοποιηθεῖσα διὰ τὸ δυστύχημα, ἔτρεξεν ὅσον ἠμποροῦσε γρήγορα.

Τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαράν της, ἐσήκωσεν εἰς τὴν ἀγκάλην της τὸ μικρό της, τὸ ἔσφιγγεν ἐπάνω εἰς τὴν καρδιά της καὶ ἔκλαιε κ' ἐγελοῦσε συγχρόνως.

Ὅταν συνῆλθε κἄπως ἀπὸ τὴν πρώτην της συγκίνησιν, τῆς ἔδειξαν τὸν Φραγκίσκον ὡς σωτῆρα τοῦ υἱοῦ της· τότε της ἦλθε νέα παραφορὰ τρυφερότητος, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνίξῃ ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός της τὸν ἥρωά μας, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο μειδιῶν τὰ ρωμαλέα της φιλήματα. Τέλος, ὅταν ἀνέκτησε τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος της, ἐδήλωσεν ὅτι ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ ταχύτερον τὰ δύο παιδάκια εἰς τὸ σπίτι της, διὰ νὰ τα ζεστάνῃ καὶ νὰ τα *συνεφέρῃ* τελείως· δύο ναυτικοὶ ἐδάνεισαν τὲς μπλοῦζές των, μὲ τὰς ὁποίας ἐτυλίχθησαν ὁ Γιώργης καὶ ὁ Φραγκίσκος, καὶ τρέχοντες ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν καλὴν κυρίαν Φέχτελ.

— Οὔφ! ἐπὶ τέλους εἶμαι μέσα στὴν Δεναίν! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ Φραγκίσκος, καθὼς ἐπήγαινε τροχάδην ὀπίσω ἀπὸ τὴν Φλαμανδήν... Ἡ σειρὰ τοῦ Γάστωνος τώρα!

Καὶ τώρα, διὰ ποίου θαύματος ὁ μικρός μας φίλος εὑρέθη εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἐσκῶ, κάτω ἀπὸ τὴν πλωτὴν γέφυραν, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν που ἐχρειάζετο, διὰ νὰ σώσῃ τὸν φλαστὸν τῆς ἀγαθῆς κυρίας Φέχτελ;

Ὅπως εἴδαμεν προηγουμένως, ὁ Γάστων καὶ ὁ Φραγκίσκος εἶχαν φθάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σέλλα· ἔφοντες μέσα εἰς τὰ σπάρτα, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ἦσαν πολὺ φουντωτά, εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Σέλλα μὲ τὸν Ἐσκῶ, δηλαδὴ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς εἰσέδυεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Δεναίν.

Νὰ πέσουν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ κολυμβῶντες νὰ εἰσέλθουν ἡσύχως ὑπὸ τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν ἔπρεπε νὰ το συλλογισθοῦν κἄν. Ὁ Γάστων εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἕνα μικρὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσέδυεν εἰς ἓν εἶδος στενῆς στοᾶς, καὶ ἡ στοὰ αὐτὴ ἦτο κατασκευασμένη ὑπὸ τὸν τοῖχον τοῦ ὀχυρώματος· ἀλλὰ μία ἰσχυρὰ κιγκλιδωτὴ θύρα ἔκλειε τὴν εἴσοδόν της.

— Ἐδῶ τὰ χέρια τοῦ Πέτρου θὰ μας ἔκαμναν περίφημα τὴν δουλειά μας, ἐψιθύρισεν ὁ Γάστων, ὅταν ἐκολύμβησεν ἕως ἐκεῖ καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο φραγμένη ἡ δίοδος.

Πεισμωμένος, διότι ἐκινδύνευαν νὰ ναυαγήσουν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὀργυιῶν ἀπὸ τὸν σκοπόν των, ἔπεσε καὶ ὁ Φραγκίσκος εἰς τὸ νερὸ καὶ ἐκολύμβησεν ἕως τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν. Ἐκεῖ, μὲ πολλὴν χαράν του, ἐξηκρίβωσεν ὅτι τὸ λεπτὸν καὶ εὐλύγιστον σῶμά του ἐχωροῦσε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ χωρῶ καὶ περνῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Φραγκίσκος... Ὅσον διὰ τὴν εὐγενίαν σας, βαρῶνε, ἐσεῖς μείνετε εἰς τὴν γειτονιὰ τοῦ Πέτρου· ἅμα ἐγὼ εἰσέλθω εἰς τὸ στρατόπεδον, θὰ εὕρω εὐκολώτερα τὸ μέσον νὰ σας ἐμβάσω καὶ σᾶς, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ συλλέξω ὅσας ἠμπορέσω πληροφορίας.

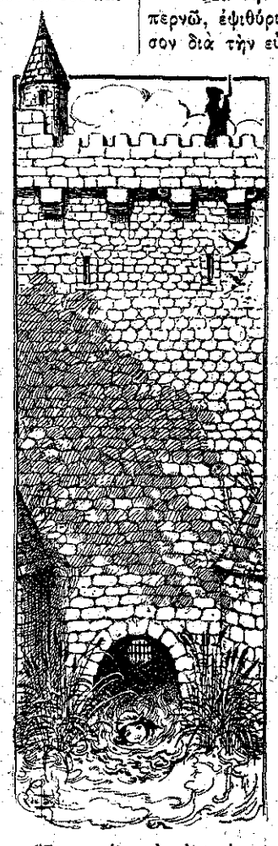

«Ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ νερό».
(Σελ. 309, στήλ. γ'.)

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν ἀδελφόν του, ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ νερὸ καὶ ἄφισε νὰ τον παρασύρῃ τὸ ρεῦμα κάτω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ἀψῖδα...

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ἐπανεῖδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων πρὸς τὰ ἐμπρός του, ὁ ψευδοβραχίων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκολυμβοῦσε, ἐχύνετο πάλιν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἐσκῶ· τότε, βέβαιος πλέον ποῦ ἐπήγαινεν, ἐπροχώρησε μὲ μακροβούτια, ὅσον ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοήν του.

Ἔφθασε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως τὴν πλωτὴν γέφυραν, καὶ ὅταν εἶδε τὰ ἀγοράκια νὰ τσαλαβουτοῦν ἐκεῖ κοντά, ἐχάρη ἀναλογιζόμενος ὅτι εὔκολα ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ ὡς σύντροφός των, ὅταν θὰ ἐπήγαινε νὰ ἔβγῃ εἰς τὸν παρόχθιον δρόμον.

Ἐσχεδίαζε μάλιστα νὰ πάρῃ χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸν τὰ ἐνδύματα κάποιου χασομέρη μικροῦ κολυμβητοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τον ἀποζημιώσῃ ἀργότερα... ὅταν οἱ Γάλλοι θὰ εἰσήρχοντο εἰς τὴν Δεναίν.

Τὴν στιγμὴν ὅμως, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον τοῦτο, εἶχε συμβῆ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ μικροῦ Φέχτελ, καὶ ὑπείκων εἰς τὴν ἀγαθήν του καρδίαν, ὁ Φραγκίσκος τὸν εἶχε σώσῃ μὲ τὸν κίνδυνον ν' ἀναγνωρισθῆ ἀμέσως ὡς ξένο παιδί, καὶ νὰ συλληφθῆ αὐθωρεὶ ὡς κατάσκοπος τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων τῆς Γαλλίας.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΛΗ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΗΝ τὴν φορὰν δὲν θὰ γράψω ἐπιστολήν, ἀλλ' ἁπλῶς θὰ ντιγράψω... Καὶ τὴν ἀνακούφισιν αὐτὴν μέσα εἰς τὰ κυνικὰ καύματα ποῦ ἐξακολουθοῦν μὲ τόσην ἐπιμονήν, τὴν ὀφείλω εἰς τὸν ἀγαπητόν μας μικρὸν φίλον *Ναύαρχον Νέλσωνα*, ὁ ὁποῖος ἔγραψε κατ' αὐτὰς πρὸς τὴν Διάπλασιν τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τοῦ ἀπόπλου τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη». Εἶδα τὴν ἐπιστολήν του καὶ μοῦ ἤρεσε πολύ· ἐσκέφθην δὲ ὅτι κάλλιστα ἠμποροῦσε νὰ μας χρησιμεύσῃ ὡς «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή», ἀροῦ κ' ἐγώ, ἂν ἐτύχαινε νὰ παρευρεθῶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀπόπλουν, θ' σᾶς ἔγραφα τὰς ἐντυπώσεις μου. Τὸ θέμα εἶνε τόσον ὡραῖον!

Ἀλλ' ἡ ἀντιγραφή μου θὰ σᾶς δείξῃ καὶ κάτι ἄλλο: δηλαδὴ μὲ π σὴν ἁπλότητα καὶ χάριν εἶνε γραμμέναι αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἡ Διάπλασις ἀνταμείβει μὲ εὔσημα.

Καὶ αὐτὸ πολὺ διδακτικόν!

* * *

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις.

Τὴν Τετάρτην 20 Ἰουλίου ἀνεχώρει τὸ Εὔδρομον «Ναύαρχος Μιαούλης» διὰ τὸν ἐτήσιον ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν τῶν Δοκίμων. Ὁ ἀδελφός μου, ὁ παλαιός σου συνδρομητὴς *Ἀπόστολος Βράχος*, εἶνε δόκιμος, καὶ εἴχαμεν πάγη 'στὸ Φάληρο ὅπου ἦτο ὁ «Ναύαρχος Μιαούλης» καὶ ἀνεβήκαμε 'στὸ πλοῖον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσωμε. Ἐκεῖ ὁ ἀδελφός μου μὲ ὠδήγησε σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλοίου, ἀπὸ τὴν γέφυραν ἕως τὲς κουκέτες. Τί εὔμορφο πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἕνα πολεμικὸ πλοῖο, καὶ μάλιστα κομψὸ καὶ καθαρὸ σὰν τὸν «Ναύαρχο Μιαούλη»!.

«Ὕστερα οἱ Δόκιμοι παρετάχθησαν εἰς γραμμὴν καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθῃ ἐπίτηδες, τοὺς προσεφώνησε μὲ ὡραῖα λόγια διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου των. Ὁ κυβερνήτης ἀπήντησε καταλλήλως, καὶ ὁ Ὑπουργὸς ἀπεχαιρέτησε καὶ ἐπεβιβάσθη εἰς τὴν ἄκατον, φέρουσαν τὴν σημαίαν μας, καὶ ἀπέπλευσε χαιρετισθεὶς μὲ δεκαοκτὼ κανονιές. Πρώτη φορὰ ἄκουσα κανόνι ἀπὸ τόσο κοντά· εἶνε κάτι μεγαλοπρεπές· μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ κουφαθῇ κανείς.

«Τώρα τὸ κατάστρωμα γεμίζει ἀπὸ κόσμο, συγγενεῖς καὶ φίλους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν Δοκίμων. Προσφέρθησαν καὶ παγωτὰ διὰ νὰ γλυκάνουν ὀλίγον τὰς πικρὰς στιγμὰς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. ..

« Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐσήμαναν ὑποστολὴν τῆς σημαίας. Ἄγημα ναυτῶν παρετάχθη, παρουσιάζον ὅπλα, καὶ ἡ σημαία κατεβιβάσθη σιγὰ-σιγά, ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος ἀπεκαλύπτετο. Ἡ στιγμὴ ἦτο ἐπιθλητική. Ἠσθάνθην μέσα μου ρῖγος ἱερὸν καὶ ὠρκίσθηκα αἰώνιον σεβασμὸν καὶ ἀφοσίωσίν πρὸς τὴν σημαίαν μας. . . . Σὲ λίγο ἄλλο σάλπισμα ἠκούσθη: ἦτο τὸ συσσίτιον. Ἐμάθαμε μὲ μεγάλη χαρὰ ὅτι μετὰ τὸ φαγητόν, Δόκιμοι καὶ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἄδεια ἕως τὰς 11. Ἐβγήκαμε λοιπὸν 'στὸ Φάληρο μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό μου. Ἐφύγαμε κ' ἐμεῖς κ' ἐκαθήσαμε 'στὴν παραλία. . . Τί γρήγορα ποῦ ἐπέρασεν ἡ ὥρα! Χωρὶς κἂν νὰ το καταλάβωμε ἔγινε ἕνδεκα, καὶ ἦλθε ἡ μεγάλη ἄκατος τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη» νὰ παραλάβῃ τοὺς Δοκίμους.

«Ἐπάνω στὴν ἐξέδρα ἔγιναν οἱ ἀποχαιρετισμοί. Πολλὲς μανάδες ἔκλαιαν· ἄλλες πάλι ἔλεγαν ἀστεῖα, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κρύβουν τὴ λύπη τους. Τελοσπάντων οἱ Δόκιμοι ἐπεβιβάσθηαν, οἱ ναῦται ἔπιασαν τὰ κουπιὰ καὶ ἡ ἄκατος ἐξεκίνησε σιγὰ-σιγά, συνοδευομένη ἀπὸ τὰς εὐχὰς τῶν γονέων. . . Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ θέαμα ἦτο πολὺ εὔμορφο· μέσα 'στὴ θάλασσα, ἡσυχη καὶ γαληνιαία σὰν λάδι, ἐκαθρεπτίζοντο πολύχρωμα τὰ φῶτα τῶν θωρηκτῶν, καὶ δὲν ἄκουες ἄλλο παρὰ τὸν ρυθμικὸ κρότο τῶν κουπιῶν ἐπάνω 'στὸ νερό.

« Τί ὡραία ἡ ζωὴ τοῦ ναυτικοῦ! Ἐλυπήθηκα ποῦ ἔφευγε ὁ ἀδελφός μου, ἀλλὰ συγχρόνως τὸν ἐμακάρισα ποῦ θὰ ταξειδεύσῃ καὶ θὰ ἰδῇ τόσα ὡραῖα μέρη. Ἄ, τὸ ἀπεράσισα· θὰ γίνω ναυτικός! Πάντοτε τὸ εἶχα 'στὸ νοῦ μου, ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ μ' ἐνθουσίασε· αἰσθάνθηκα ὅτι ἔχω ἀληθινὴ κλίσι 'στὴ θάλασσα.—Σὲ φιλῶ, *Ναύαρχο Νελσων*.»

* * *

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς,

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἔξωθεν ἑνὸς γαλακτοπωλείου, ὁ ὑπηρέτης δίδει γάλα μὲ μπιμπερὸν εἰς ἕνα μικρὸ κατάμαυρο κατσικάκι.

Δύο φίλοι βλέπουν τὴν σκηνὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

Δαφνοστεφής:—Μὰ ποῦ εἶνε ἡ μητέρα τοῦ κατσικιοῦ;

Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν:—Καιμένη καὶ σύ, εἶνε ὀρφανὸ· δὲν βλέπεις ποῦ φορεῖ μαῦρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαίας.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Μὴν ἀπελπίζεσθε ὅσοι εἴσθε τελευταῖοι εἰς τὴν τάξιν τοῦ σχολείου σας! — Λέγει ἡ ἱστορία ὅτι ὁ μέγας καὶ πολὺς Ἄγγλος μαθηματικὸς Ἰσαὰκ Νεύτων ἦτο πάντοτε ὁ τελευταῖος μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του ὡς πρὸς τοὺς βαθμούς. Ὁ δὲ διάσημος συγγραφεὺς Οὐάλτερ Σκώτ, ὅταν ἦτο εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδμβούργου, δὲν ἐδείκνυε τίποτε ἀπὸ τὸ μέγα πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τον ἔκαμεν ἔνδοξον. «Βλάκας εἶνε καὶ βλάκας θ' ἀπομείνῃ», ἔλεγεν ὁ καθηγητής του κ. Δάλζελ,— καὶ ὅμως ὁ Σκὼτ διέψευσε περιφανῶς τὴν προφητείαν τοῦ καθηγητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δάρβιν, ὁ μέγας φυσιολόγος, λέγει εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν του ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον «ἐδείκνυε πολὺν ζῆλον μόνον διὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν», τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἦτο πολὺ ὀπίσω εἰς τὰ λοιπὰ μαθήματα τοῦ σχολικοῦ προγράμματος.— Μὴν ἀπελπίζεσθε λοιπόν, ἀφοῦ ἔχετε παραδείγματα,— ἀλλὰ καὶ μὴ φαντάζεσθε ὅτι ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀμέλειαν εἰμπορεῖτε νὰ προοδεύσετε! Καὶ μάλιστα ἐὰν δὲν προβιβάζεσθε! . . .

⊗

Θέλετε νὰ δοκιμάσετε ἕνα παιγνιδάκι, τὸ ὁποῖον λέγουν ὅτι ἐπιτυγχάνει τὰς 99 φορὰς ἀπὸ τὰς 100;—Παίρνετε μίαν τρίχα ἀρκετὰ μεγάλην καὶ την δένετε κόμβον. Κατόπιν βάζετε ὁλόκληρον τὴν τρίχα εἰς τὴν παλάμην σας καὶ κλείετε τὸ χέρι σας. Ἡ θερμότης τῆς παλάμης λύει τὸν κόμβον καὶ πολλάκις τὸν ἐξαφανίζει ἐντελῶς. Τὸ πείραμα προκαλεῖ πάντοτε τὴν ἔκπληξιν τῶν θεατῶν, καὶ δὲν εἶνε περίπλοκον, ὡς βλέπετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ ἄλλο βραβεῖον σήμερα τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*! Εὖγε του! Τὰ συγχαρητήριά μου.—Ἤθελα νὰ του ἔλεγα περισσότερα, ἀλλὰ μὲ περιμένουν δύο ἑβδομάδων ἐπιστολαὶ καὶ εἶνε βουνὸ ὁλόκληρο...

Σὲ ἀδίκησα χωρὶς νὰ θέλω *Ἀετιδεῦ* [6Ε]. Ἡ εὔμορφη πασχαλινή σου κάρτα εἶχε γλυστρήσῃ μέσα εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς, καὶ μόλις προχθὲς τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Ἀνανίας. Θὰ ἔπερνες Ἔπαινον μὲ τρία Εὔσημα. Καὶ ἄλλα τρία διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν, σοῦ γράφω σήμερον ἐξ.

Τί ρταίω ἐγώ, *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕ];ἂν μου εἶχες στείλῃ τὴν στατιστικὴν τῆς Α' Ἐξαμηνίας πρὶν τελειώσῃ; Ὅσον διὰ τὰ παράπονα ὅτι δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ὦ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὰνακαλοῦσες ἂν ἔθλεπες τὸ σημερινὸν βουνόν.

Ὁ Λόφος τοῦ Γάνου ἔρχεται ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἴσως· εἶνε τώρα ἐδῶ Θὰ τὸν ἐπανίδω μὲ μεγάλην μου χαράν.

Ἔδωσα τὴν κάρταν σου, *Αἴλιε Ἀριστείδη* [ΕΕΕ], πρὸς τὴν μικρὰν Κάκιαν καὶ τῆς ἐδιάβασα τὴν ἀπειλήν σου ὅτι ἅμα ξαναπῇ ψέμμα, θὰ πῇς τοῦ Κουκουμπιμπῆ νὰ την φάῃ. Ἀμ. που τὰ πιστεύει πιὰ αὐτά!. . .—Ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε.

Ὡραῖαι αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες σου, *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [6Ε]. Ἐκείνη μάλιστα ποῦ ἐπιγράφεται «Ἂν καταλάβῃς τί εἶμαι», θά την δημοσιεύσω προσεχῶς. Εὖγε!

Μ' εὐχαρίστησίν μου ἐδιάβασα τὰς προτάσεις σου, *Φιλόπατρις Ἰάς* [ΕΕΕ] Δυστυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἔμπορροι δὲν δημοσιεύουν συχνά, οὔτε καλοπληρόνουν Εἰδοποιήσεις, καὶ ἂν εἶχα ἐξώφυλλον, ὅπως λέγεις, θὰ ἔπρεπε νὰ γυρίζω τὰ ἐμπορικὰ καὶ νὰ παρακαλῶ νὰ μοῦ δίδουν Εἰδοποιήσεις σχεδὸν διὰ τὸ τίποτε. Μὴ βλέπῃς εἰς τὴν Εὐρώτην· ἐκεῖ τὰ ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν καλύπτουν πολλάκις τὰ ἔξοδα ὅλου τοῦ φύλλου.

Εἶδα, *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* [ΕΕ], ὅτι σ' ἐνθουσίασεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ τῆς ἐξοχῆς τῶν πτωχῶν παιδίων Κάτι σχετικὸν μοῦ προτείνει σήμερα καὶ ἡ *Φιλόπατρις Ἰάς*. Θὰ σκεφθῶ, ἔχομεν καιρόν.

Μὴ σ' ἐκπλήττουν αὐτά, *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [4Ε]. Δημοσιεύονται ἀπὸ συμφέρον ἀτομικόν. Ὁ γράφων ἤθελε νὰ ὑπεραστιβῇ ἕνα φίλον του, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἐκρίθη δυςμενῶς, καὶ τί ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ὑβρίσῃ τὸν κριτικόν. Συνήθη πράγματα καὶ ἀνάξια προσοχῆς.

Ἐλπίζω τώρα ποῦ ἔγινες καλά, *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος*, νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐλυπήθηκα διὰ τὸν θάνατον τοῦ μπαμπᾶ σου!

Καλὴ ἡ ἰδέα σου, *Λαλαργιᾶ* [ΕΕ], ἀλλὰ ποῖος ἀκούει τέτοια καὶ ποῖος ἐννοεῖ! Πρέπει νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς δυνάμεις μας καὶ ὅ,τι γίνεται νὰ το κάμωμεν μόνοι μας. Τὸ ξεσπάθωμα εἶνε τὸ μόνον.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔχῃς, *Κρόταλε* [ΕΕ], ὅλον τὸν ζῆλον ποῦ χρειάζεται διὰ νὰναδειχθῇς μίαν ἡμέραν καλὸς καὶ ἄξιος ἔμπορος. Εὔχομαι νὰ σε ἰδῶ μεγάλον καὶ πολύν.

Μία φίλη μου, ἡ *Μαρμαρυγή*, ἡ ὁποία πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἔπαυσε νὰ με λαμβάνῃ, μοῦ ἐνέγραψε τώρα ἕνα συνδρομητὴν καὶ μ' ἐρωτᾷ «ἂν ἀκόμη μὲ 7 *μόνον* δραχμὰς ἐξακολουθῶ νὰ παρέχω τὴν λατρευτὴν συντροφιάν μου.» Ἐκεῖνο τὸ *μόνον* δὲν εἶνε πολὺ χαρακτηριστικόν;

Ὄχι, *Τώνη Βερῖκε*, ἡ μετάφρασις τοῦ «Μικροῦ Λόρδου» ποῦ θὰ παιχθῇ εἰς τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως, δὲν εἶνε ἡ τοῦ κ. Φαίδωνος. Εἶδες τὴν «Κατοχὴν» τοῦ κ. Βώκου εἰς τὸ Παλαιὸν Βαριετέ; Νὰ ἕνα ἔργον ὡραῖον καὶ πατριωτικόν ποῦ θὰ ἤθελα νὰ τὸ ἔθλεπαν ὅλοι οἱ φίλοι μου!

Ἔχω ἐμπρός μου τὴν ἀπὸ 2 Αὐγούστου ἐπιστολήν σου, *Θετταλομάγνη*, καὶ βλέπω ὅτι εἶσαι ἀσθενής. Ἐλπίζω ὅτι ἐὼς τώρα ἔγινες καλά, καὶ ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου σ' εὑρίσκει ὑγιεῖον, φτιδρὸν κ' εὐγνώμονα πρὸς τὴν μητέρα σου παῦ τόσον σ' ἐπεριποιήθη.

Πραγματικῶς μ' ἐδρόσισεν ἡ ἐπιστολή σου, *Νηπενθὲς* [ΕΕ]. Ἡ ἰδέα μου εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νἀλλάξῃς τὸ ὡραῖον σου ψευδώνυμον.

Δὲν εἴξερω ἀπὸ τί προέρχονται τὰ κουνούπια, *Κόκκινον Κρίνον* [ΕΕ], ἠξεύρω μόνον ὅτι εἶνε πολὺ ἐναχλητικὰ διὰ τὰ τσιμπήματά των, καὶ πολὺ ἐπικίνδυνα εἰς τὴν ὑγείαν διὰ τὰ μικρόβια ποῦ μεταδίδουν. Ἔννοια σου γιατί κ' ἐδῶ τὰ ἔχομεν ἄφθονα.

Ἠρώτησαν ἕνα καλόγηρον τῶν Μετεώρων: Καὶ πότε ἀλλάζετε τὸ σχοινί; (τοῦ δικτύου ποῦ ἀνεβάζουν τοὺς ἐπισκέπτας.)— Μά, ὅταν κοπῇ! ἀπήντησεν ὁ καλόγηρος. Μ'ὅλ' αὐτά,τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* [ΕΕΕ] θἀναβῇ ἕως ἐκεῖ πάνω καὶ θὰ μου γράψῃ τὰς ἐντυπώσεις του. Τὸ σκυλάκι του ἂς τὸ βγάλῃ Ντίκ· δὲν εἶνε ἄσχημον.

« Ἡ κηδεία του ἔγινε μεγαλοπρεπεστάτη. Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πόδι ὁ ὑπηρέτης μας καὶ τὸν ἐπέταξε εἰς τὸ ποτάμι. » Πρόκειται διὰ τὸν ἀείμνηστον Κολοβόν, τὸν πιστὸν σκύλον τῆς *Σημαίας τοῦ Φωτὸς* [ΕΕ] Νὰ καὶ τὸ ἐπιτυμβιόν του, συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου:

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἠὼς Κ' ἐτίναξε τὰ πέταλα ὁ ἀείμνηστος Κολοβός.

Ὅμως τῆς *Κερκυραίας Ἀρσακειάδος* [ΕΕΕ] τῆς ἐψόφησεν ὁ ὡραῖος μαῦρος γάτος της χωρὶς νὰ του κάμῃ ἐπιτύμβιον! Ὁρίστε κατάστασις! Ἀλλὰ «τὰ συλλυπητήρια τῶν φίλων— οἱ ὁποῖοι ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶνε ἄσπροι γάτοι,—ἔρχονται βροχηδὸν· κάθε δὲ συλλυπητήριον εἶνε δι' αὐτὴν νέα πηγὴ δακρύων. . , » Ὥστε. . . τὰ συγχαρητήριά μου.

Τί τρομερὸν ὄνειρον, *Κυρία δὲν με Μέλει* [ΕΕ]! Νὰ περιμένῃς, λέγει, τὴν Διάπλασιν καὶ νὰ σου φέρνουν « ἓν ἐλεεινὸν καὶ ἀξιοδάκρυτον περιοδικόν, ἄγνωστον ἐντελῶς. . » Πῶς ἐθάσταξες!

Ἀπόλαυσις αὐτὴν τὴν φορὰν—ἀλλὰ καὶ πότε δὲν εἶνε; — αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ *Χειμωνάνθου* [5Ε]; Ταξειδεύει καὶ μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ βαπόρι τὰς ἐντυπώσεις του. Ἐπῆγε εἰς τὰς Πάτρας ἔπειτα εἰς τὴν Κέρκυραν, ἔπειτα εἰς τὸ Βρίντιζι, ἔπειτα εἰς Τεργέστην, Μιλάνον καὶ πάει λέωντας καί . . . γράφοντας. Νὰ κ' ἕνα ὡραῖον δελτάριον ἀπὸ τὴν Ἐλβετίαν, μὲ τὰς Ἄλπεις. Τί εὐτυχής! . .

Ξεπεσμένε Λόρδε [ΕΕ], αὐτὴν τὴν ἀνωμαλίαν ἐπέφερε κάποια βραδύτης εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ. Φάκελος ἰδιαίτερος δὲν χρειάζεται. Ἔε, νὰ καὶ ἡ Κυριακή!

Ἔγινε λοιπὸν ἡ φωτογραφία, *Κλαίουσα Ἰτέα* [ΕΕ]; Νά μου στείλῃς διὰ νὰ ἰδῶ τὸ ὡραῖον σας σπιτάκι. Καὶ βέβαια, ἄλλην φορὰν χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ μπαμπᾶ νὰ μὴ μπῆτε σὲ βάρκα.

Ἔλαβα τὸ εὔμορφον ποιημά σου, φίλε Δ.Ν. Φ. Δυστυχῶς μόνον τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μου ποιήματα δημοσιευω. Αὐτὸ πλέον τὸ γνωρίζουν ὅλοι!

Ἤλθε ἡ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* ἡ φιλτάτη μας, καί μου ἔφερε κουφέτα ἀπὸ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς της. Νὰ ζήσουν! νὰ εὐτυχήσουν!

Ἀλήθεια, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [Ε], καὶ μετὰ τὰ τόσα «καλοκαιρινὰ ἐλαττώματα» αἱ Ἀθῆναι εἶνε «μικρὸ Παρίσι» καὶ δικαίως τὰς ἀγαπᾷς τόσον. Θὰ ἔπερνες σήμερα δυο Εὔσημα, ἂν δὲν ἔγραφες τόσον βιαστικά.

Μέλλων Διπλωμάτα, [6Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐξιστόρησιν τοῦ ἐπεισοδίου μὲ τὸ βρεγμένο κολλάρο, τὸ ὁποῖον μοῦ διηγεῖσαι «ἐν πάσῃ δυνατῇ... φλυαρίᾳ.» Ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀντασπάζεται.

Σ' εὐχαριστῶ, *Ἰδιότροπη Ξανθούλα* [ΕΕ], διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Τί καλὰ ἂν ἔλθῃς νὰ μείνῃς ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας!

Ἐλησμόνησα νὰ σας εἴπω ὅτι ἐτελείωσε καὶ ὁ πρῶτος γῦρος τῶν Ἀσκήσεων. Τώρα πλέον ἐδημοσιεύσαν ἀπὸ μίαν Ἀσκησιν τοῦ καθενός. Ἂν ἔστειλε κανείς καὶ δὲν ειδεν ἀκόμη δημοσιευμένην Ἄσκησίν του, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογή του δὲν ἐλήφθη. (Ἐκτὸς, ἐννοεῖται, ἐκείνων που ἔστειλαν Ἀσκήσεις παρὰ τους ὅρους καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν.)

Τὸ βουνὸν ἀτελείωτον καὶ πρέπει νὰ τελεώνω Λοιπόν, ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς αὐτὰς τὰς δύο ἑβδομάδας μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀστερόεις Οὐρανὸς* [ΕΕΕ] (μὲ χίλια δυὸ καὶ μὲ πίνακα περιεχομένων!) *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* [ΕΕ], *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* [ΕΕΕ], *Παιδικὴ Χαρά* [4Ε], *Ποσειδῶν τῆς Μήλου* [Ε], *Πτερωτὴ Καρδία* [ΕΕ], *Χριστιανὴ Παρθένος* [Ε], *Πύργος τῆς Ἐλευθερίας* [Ε], *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς* [4Ε], *Ἠλεκτρικὸς Κώδων* [Ε], *Λατάνια* [4Ε], *Βουχώμενος Δέων* [Ε], *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [ΕΕ], *Ἥγεμὼν τοῦ Φωτὸς* [Ε], *Φῶς τῆς Νυκτός*, [Ε], *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* [Ε], *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοΐδι* [ΕΕΕ], *Θαλάσσιος Ἀήρ* [ΕΕ] καὶ *Ἄρης* [ΕΕ.]

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: *Ναυτικὸν Σκοῦφον* (Δ. Β. εἰπὲ εἰς τὴν παλαιὰν καὶ ἀγαπητήν μου φίλην, ἡ ὁποία σ' ἐνέγραψε, ὅτι τὴν εὐχαριστῶ) *Ἀφελὴ Χιωτοπούλαν* (Σ. Χ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾶς· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Σιγὴν τοῦ Δάσους* (Κ. Κ.) *Σεληνολάτριδα* (Φ. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως* (Ι.Γ.Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης* (Κ.Μ. ἀσπάζομαι τὸν ἀδελφόν σου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ κ.Π. ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Δρδοῦχος Ἥλιος* (Ι.Σ. καλὸ ταξεῖδι·) *Ἄρμα τῆς Νίκης* (αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· ἔχουν συσσωρευθῆ τρεῖς ἐπιστολαί σου [6Ε], αἱ ὁποῖαι μοῦ ὑπερήρησαν) καὶ *Τώνης Βερῖκος* (μετὰ πάσης χαρᾶς.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Νηρηΐς τῶν Ἀγράφων* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τῶν Δασῶν*, *Δωρίδα Παρθένον*, *Ἀθῷαν Καρδίαν*, *Ρεμβάζουσαν Οὐρανολάτριδα* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Νέον*, *Κόρην τοῦ Διός*, *Ἥρωϊκὸν Ἀρκάδι*, *Ἀριάδνην* καὶ *Ἀλκυονίδα* — ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Καρδίαν*, *Ὑπὲρ Πατρίδος*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Φίλην τῶν Ζώων* — τὸ *Λεσβιακὸν* Ἄνθος μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*— ἡ *Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Νευρόσπαστον* — ὁ *Ἐρυθρόδερμος* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Ἑλληνόπαιδα*, *Ναυσικᾶν*, *Βενιαμὶν τὸν Λέσβιον* καὶ *Τόξον τοῦ Φοίβου*— ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὸ *Κυριακὸν Ὄνειρον*, *Οὐδέτα*, *Κοκκινοσκούφην*, *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ποιμενίδα Μυρτώ*— ὁ *Χρυσοῦς Αἰὼν* μὲ τὴν *Συριανὴν Ξανθούλαν* καὶ *Συριανὴν Ἀκτήν*—τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Κυρίαν Δέν με Μέλει*, *Φρᾶ-Διάβολον*, *Ζηλαργάταν*, *Ἄγγελον Προστάτην* καὶ *Σιγὴν τοῦ Δάσους*· — ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καστεσίου* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας*— ὁ *Ξεπεσμένος Λόρδος* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*— ὁ *Ὠκύπους Ἀχιλλεὺς* μὲ τὴν *Ὠχρὰν Πανσέληνον*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἀριελ*, *Μιράνταν* καὶ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*— ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Ἄσπρον Ἀράπην*, *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Αὔραν τοῦ Ζαππείου* καὶ *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*— τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Νεφέλην*, *Ναυσικᾶν*, *Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*— *Διογένης* ὁ *Σινωπεὺς* μὲ τὸν *Χρυσοῦν Κάλυκα*, *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας*, καὶ *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ*— ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν*, *Ρέαν Σιλβίαν*, *Ἴριδα* καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*— τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* μὲ τὴν *Ὁμιχλώδη Ψυχὴν* καὶ *Χιόνα τοῦ Ταϋγέτου* — ἡ *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαράν*, *Χαρὰν τῶν Γονέων* καὶ *Παλλάδα*— ἡ *Χιὼν τοῦ Ταϋγέτου* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου*, *Ἀτυχῆ Ὀνειροπόλον* καὶ *Ἀριάδνην* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἴδης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Ὠραίαν Ἑλληνίδα*— ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Μιράνταν*, *Νεραντζούλαν* καὶ *Κάκιαν* — ἡ *Γόνδολα τῆς Βενετίας* μὲ τὸν *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας*, *Ἐνθυμοῦ*, *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ*, *Κυανοῦν Σπήλαιον* καὶ *Αἰθερίαν Ψυχήν*— ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὴν *Ρέαν Σιλβίαν*, *Σιρενάταν τοῦ Σοῦμπερ*, *Χειμώνανθον*, *Κυρίαν Δέν με Μέλει* καὶ *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ*— ὁ *Αἶμος* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* καὶ *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* — ἡ *Ροδόπη* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*,

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βουκέφαλον* ([Ε] μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὴν μετάφρασίν σου·) *Μικρὰν Ἀτθίδα* ([Ε] ποῦ ἐπῆγε εἰς τὸν Φασουλῆν καὶ εἶδε εἰς τὴν σκηνὴν νεκροταφεῖον καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της δὲν ἐκοιμήθη τὴν νύκτα καὶ μάλιστα ἀρρώστησε περαστικά·) *Ἐρυθρὰν Νίκην* ([Ε] τἀποτελέσματα τῆς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ θὰ δημοσιευθοῦν ἴσως εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀρχιζιζάνιον* ([Ε] ποῦ μὲ βεβαιωνει «χωρὶς κολακείας» ὅτι ποτέ του δὲν ἐδιάβασε ὡραιότερον μυθιστόρημα ἀπὸ τοὺς «Τρεῖς Ἀκολούθους»· μὰ τὸ πιστεύω! *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* ([Ε], τὸ ἀνέκδοτον τῆς «σαράντας» χαριτωμένον· κάποτε θὰ τὸ δημοσιεύσω·) *Ἐλεφήνορα* (ὄχι, δέν σου ἔχω θυμώσῃ καὶ μὴν ἀνησυχῇς· εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος παντοῦ·) *Πτερωτὴν Ἐλπίδα* ([Ε]), ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου γράψῃς διὰ νὰ ἀναπληρώσῃς τὸν ἀπόντα ἀδελφόν σου· ἤθελα ὅμως νὰ μου ἔγραφες καὶ... διὰ λογαριασμόν σου·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* (κάμνεις τώρα καὶ φωνητικὴν μουσικήν; ἔ, μὰ βέβαια, τὸ μάθημα αὐτὸ εἶνε δυσκολώτατον καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀρχήν·) *Χιακὸν Φάρον* (ἔχει καλῶς·) *Εὐτυχὲς Μέλλον* (τὸ αἴτιον εἶνε... ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονήν·) *Ξενιτευμένον Πηλιορείτην* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· [Ε] ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε κοὐ ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τῶν φίλων σου — προσθήκη τεσσάρων σελίδων εἰς τὸ φύλλον,—δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῇ ἄνευ μεγάλης αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς·) *Ναυαγὸν τῆς Κυθίας* (διεβίβασα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου [Ε] πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι κάτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, καὶ θὰ προσπαθήσῃ·) *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα* ([ΕΕ] ποιὸς τὸν πιάνει τώρα! εἶνε... φοιτητής! ἐυγέ του ὅμως, ἀπὸ τόσῳ μικρός·) *Ἐρυθρόδερμον* ([Ε] σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Λύσεων καὶ ἐχάϊδεψα ἐκ μέρους σου τὴν Πίσσαν·) *Οἶγον τοῦ Μονοσπράνου* ([Ε] διὰ τὴν.. κρητικωτάτην ἐπιστολήν·) *Αὐτόνομον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν· θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ μελετώμενον σχέδιον·) *Νόρμαν* ([Ε] εἴθε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σου γρήγορα·) *Βανίλιαν* ([Ε], ἄ, καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ γελάσῃς μὲ τὸν Καραγκιόζην αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Οὐδένα* ([ΕΕ] μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσα τὰ περὶ φιλίας· περιεργότατα αὐτὰ ποῦ ἔστειλες εἰς τὸν Ἀνανίαν·) *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λύσεων Μαΐου-Αὐγούστου 1901 ἔγραψες ἡλικίαν 11 ἐτῶν καὶ φυσικὰ κατετάχθης εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν· πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Δεκεμβρίου-Μαΐου 1905 νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν Μεγάλην; τόσο γρήγορα μεγαλώνεις ἐσύ;) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* ([ΕΕ] εὔχομαι λοιπὸν νὰ πεταχθῇ γρήγορα καὶ τὸ μπαστοῦνι·) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* (αὐτὸ ἔλειπε τώρα!..) *Ὑπὲρ Πατρίδος* ([ΕΕΕ], τὸ ὁποῖον μοῦ ἀναγγέλλει καὶ ἕνα σπουδαῖον: ὅτι ἤρχισεν ἡ προσκλογικὴ κίνησις τοῦ... Δημοψηφίσματος· ἤρχισαν δηλαδὴ νὰ ψιθυρίζωνται τὰ ὡραιότερα ψευδώνυμα·) *Πράσινον Φύλλον* (χαίρω ποῦ σοῦ ἤρεσεν ἡ ἐκλογή μου·) *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* (δὲν σε μαλόνω, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς·) *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις·) *Ἰδαιωνὸν τῆς Ἑλλάδος* (ἔ, δὲν πειράζει! πάντα εἶνε καιρὸς ν' ἀναπληρώσῃς τὸ ἀπολεσθέν·) *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* ([Ε], ναί, ἀλλὰ δὲν εἶπα πάλιν τόσον σύντομα καὶ ἀραιά·) *Μικρὸν Λέσβιον* ([Ε], ὄχι, ἡ ψιλογραφία ἐν μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν ἐννοῶ τὴν χρησιμότητα τοιούτου Διαγωνισμοῦ·) *Διογένην τὸν Σινωπέα* (ἔστειλα·) *Κυανοῦν Σπήλαιον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἀλλὰ διατί γράφεις μὲ κόκκινο μελάνι;) *Χιόνα τοῦ Ταϋγέτου* (ἔστειλα·) *Ξένην Ρ.* (περιμένω·) *Πολικὸν Σέλας* ([ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· ὀφείλεις μισὸ φράγκο, διότι τὰ γραμματόσημα ποῦ ἔστειλες, ὡς μεταχειρισμένα, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν·) *Πρίγκιπα τοῦ Μαρμαρᾶ* (ἔστειλα 45·) *Χερμωνάτικην Διακάδα* (ἔ, θὰ πέσῃ καὶ ὁ ἀέρας! ἐκτὸς... ἂν ἀρχίσουν βροχαί·) *Ὀμιχλώδη Ψυχὴν* (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα σοῦ ἀπαντῶ ὅσον εἰμπορῶ· δὲν βλέπεις τί γίνεται; κάθε φίλος ποὺ με ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ εἶνε ἐπιεικής·) *Γόνδολαν τῆς Βενετίας* ([ΕΕΕ], εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι·) *Μικρὰν Ἀνθοκόμον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐκφραστηρίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

429. **Λεξίγριφος.**

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκαλεῖ,
Τὸ δεύτερόν μου σ' ἐρωτᾷ,
Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον,
Τὸ ὅλον μέρος μηχανῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποιτίλου.

430. **Στοιχειόγριφος.**

Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσης,
Βασιληᾶ θὰ μὲ γνωρίσης.
Ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ἀργοναύτης θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροέντος Οὐρανοῦ.

431. **Αἴνιγμα.**

Γνωστὸς βυζαντινὸς τὸ ἀρσενικόν μου.
Χώρα ἑλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.
Μονὴ ἱστορικὴ τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαλαρνιᾶ.

432. **Κυβόλεξον.**

★ ★ ★ ★ = Ἐπίρρημα χρόνου.
★ ★ ★ ★ = Πτηνόν.
★ ★ ★ ★ = Ἐργαλεῖον
★ ★ ★ ★ = Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κατσούμα.

433. **Ἐπιγραφή.**

ΧΕΙ
ΙΡΤ
ΧΝΙ
ΡΑΕ
ΕΙΠ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἴγου τοῦ Μονοσπράνου.

434. **Φύρδην-Μίγδην.**

Ἐλίφι δανίπεια λαθήνεια ὀνιμοκανοὶ βυ.εάσειε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεοῤῥιακοῦ Οὐρανοῦ.

435. **Λογοπαίγνιον.**

Ποῖος Αὐτοκράτωρ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα ἑνὸς θηρίου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτερωτῆς Καρδίας.

436 **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τόνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου:

1, Μέταλλον. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Λυδίας. 4, Ἀρχαῖον χρονόμετρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετου τῆς Μακεδονίας.

437. **Φωνηεντόλιπον.**

π - φλν - στς - ρστς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ἑσπέρας.

438. **Γρῖφος.**

```
        αν          o
     αν    αν     o    o
ἔπ !     Τ          Φ
     αν    αν     o    o
        αν          o
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναμνήσεως τῆς Καρύστου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 29 καὶ 30

328. Νικόλαος (Νικῶ, λαός.)— 329. Ἴασπις-ἀσπίς.— 330. Ἄραψ-Ψαρά.

331.
```
Π  Μ  Η
Ο  Ε  Α
 Λ Τ Ν
Κ Α Ρ Ω Τ Ι Σ
 Λ Ι Ν
 Η  Ο  Ο
Σ  Ν  Σ
```

332. *Βούλου πᾶσιν ἀρέσκειν μὴ σεαυτῷ μόνον* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τοῦ Β τοῦ πρώτου τετραγώνου καὶ προχωρεῖ μαι-ανδροειδῶς, εἶτα εἰς τὸ δεύτερον τετράγωνον, ὅπου ἄρχεται ἐκ τοῦ Ι καὶ προχωρεῖ ὁμοίως.)— 333-335. 1, *Αἴξ* (ἀΞΙΑ...) 2, *Θῶς* (ἐΣΩΘησαν...) 3, *Ἀγελὰς* (σκύλοΣ ΑΛΛ' ΕΓΑύγισε...) — 336. 9+8—7x6 : 5+4—3x2+1 =27.— 337. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ - ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ (ΔΫΜος, Ἰαπετός Ἄλλος, ΠάΠας, ΛεμΟνέα, Ἄμμων, ΣενΕκας, ἸαΝός, ΣωτΗρία.)—338. Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ. — 339. *Ἐν ἰχθῖσι φωνὴν οὐ χρὴ ζητεῖν* (ἐν ἰχθῦς ὑφ' ὧν οἶνου - χρῆζει, τήν.)

340. Αὐτόλυκος (αὐτό, λύκος.)— 341. Πίνδαρος - Πίνδος.— 342. Ἴασων - Αἴσων.— 343. Ἔνδυω (ἔν, δύο.)

344.
```
ΔΑΡΕΙΟΣ
 Α  Α  Α  Κ
ΡΑΒΕΝΝΑ
 Ε  Ε  Α  Η
ΙΑΝΑΣΣΑ
 Ο  Ν  Σ  Ν
ΣΚΑΠΑΝΗ
```

345-346. 1, Ὁ Αἴσωπος ἦτο μυθοποιός. 2, Ὁ θὼς καὶ τσακάλι κοινῶς καλεῖται. — 347. Διὰ τῆς συλλαβῆς: ΔΑ ἔλασμα, *Μιλάνον, γλάρος, Πλάτων, φάλαινα, ἐλαία.* — 348. ΛΥΣΙΑΣ (Λέων, ΑΥσανδρος, κιΣσός ξιφΙας, ἈλέξΑνδρος, ΜνημοΣύνη) — 349. Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως.- 350. *Τοῖς νόμοις πείθου* (Τ' εἰς νὸμ εἰς πῖ - θοῦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ τὸ *Κῦμα τοῦ Δόν* ἐγγράψαν τὸ ὑπ' ἐμοῦ συσταθὲν ἄπορον Κοράσιον. (Ε,103)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. ταχυδρ δελτάρια πανταχόθεν ἰδίως τοποθεσίας καὶ καλλονάς.— Μιχαὴλ Ι. Τομπάζης, μαθητὴς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρος) (Ε,104)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια. Ἔχω Κυπριακὰς ταινίας ἀνταλλάσσω αὐτὰς μὲ οἱαδήποτε γραμματόσημα.— Θρασύβουλος Αὐτόνομος, Λευκωσία (Κύπρου). (Ε,105)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια, πρότιμῶν ἐξοχικὰς τοποθεσίας χρωματιστάς.— Georges Simmélidès, Alexandrie (Egypte) (Ε,106)

Ἑλληνὶς Κυρία λογία, κάτοχος ξένων γλωσσῶν καὶ πεπειραμένη, ζητεῖ ν' ἀναλάβῃ διεύθυνσιν οἴκου ἢ ἀνατροφὴν παίδων ἢ ὡς dame de compagnie ἐν Ρωσσίᾳ ἢ πόλει τινὶ τῆς Εὐρώπης. (Ε, 107)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, τοποθεσίας, καλλονὰς μόνον ἐσωτερικοῦ.— Ἀντώνιος Κοκκίνης, Ἰθάκη. (Ε,108)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . » 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1905 Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 40

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια.)

Θὰ ἴδωμεν παρακάτω πῶς τὸ κίνημα ἐκεῖνο τῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ τόσον ἐπικίνδυνον διὰ τὸν Φραγκίσκον, ἐφάνη χρησιμώτατον διὰ τὰ συμφέροντά του καὶ τὸν ἐβοήθησε σημαντικώτατα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του...

Ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸ σπίτι της, ἡ κυρία Φέχτελ ἔβαλεν ἀμέσως τὰ δύο παιδάκια νὰ πλαγιάσουν εἰς τὸ μεγάλο της κρεββάτι, καὶ ἄπλωσε τὰ ροῦχά των νὰ στεγνώσουν ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιὰν τῆς κουζίνας!

Καθὼς ἐπήγαινε κ' ἤρχετο ἡ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα, ἐξεστόμιζεν ὕβρεις καὶ κατάρας ἐναντίον τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τῆς Δεναίν.

— Ἄ! τοὺς ἐλεεινούς! ἐφώναζε· δέν τους φτάνει πού μας μεταχειρίζονται χειρότερα κι' ἀπὸ σκλάβους· πού μας καλοκάθησαν σὰν νοικοκύρηδες στὸν τόπο μας καὶ πίνουν τὴν πμύρα μας καὶ τὸ ρακί μας χωρὶς νὰ πληρόνουν πεντάρα· πού μας λῃστεύουν, μᾶς ἁρπάζουν καί μας γδύνουν τὰ σπίτια μας! Νά τους τώρα, πού το 'βρῆκαν διασκέδασι νὰ μας πνίγουν τὰ καϊμένα τὰ μικρά μας! Ἂν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι ἐδῶ, ὁ Γιωργάκης μου τώρα θὰ ἦταν χαμένος!... Ἄχ! λῃστάδες, σκυλιά, κακοῦργοι! Πότε ἐπὶ τέλους οἱ Γάλλοι θὰ μας γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ξένη λέπρα!

Ἅμα ἤκουσε αὐτὰ τὰ παράπονα καὶ τὰς ὕβρεις, ἠσθάνθη ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ὅτι ἀνεκουφίσθη ἡ καρδούλα του ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀνησυχίαν· διότι ἕως τότε, ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ζεσταμένος καὶ ξεκουρασμένος, ἔπρεπε νὰ εἰπῇ ποῖος ἦτο.

Ἀφοῦ ὅμως ἡ κυρία Φέχτελ ἀπεδεικνύετο τώρα τόσον καλὴ πατριῶτις, τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα ἦτο νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτήν· βεβαίως αὐτὴ ἡ καλὴ γυναῖκα, τῆς ὁποίας εἶχε σώσῃ τὸν υἱὸν καὶ παρεσκεύαζε τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς πατρίδος της, θὰ του ἦτο καθ' ὅλα ἀφωσιωμένη.

Ἐπήδησε λοιπὸν ὁ Φραγκίσκος ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καί, καθὼς ἐφοροῦσε τὰ ροῦχά του καλὰ στεγνωμένα καὶ ζεστά-ζεστά, ἐξήγησεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν πῶς εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὴν Δεναίν.

Αὐτὴ ἐφάνη μὲν τρομαγμένη ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀπὸ θαυμασμὸν συγχρόνως.

« Ἔφερε τρία ποτήρια καὶ ἕνα πήλινο κανάτι.» (Σελ. 314, στήλ. α'.)

Ἄ! ἐννοεῖται πῶς θὰ ἐβοηθοῦσε τὸν Φραγκίσκον νὰ κρυφθῇ! ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἔλεγε πῶς ὁ Φραγκίσκος ἦταν ἐξάδελφος τοῦ γυόκα της, νεοφερμένος εἰς τὴν Δεναίν. Ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς τῆς συγγενείας, ὁ Φραγκίσκος θὰ ἠμποροῦσε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα εἰς τὸ φρούριον, καί, ἐνῷ θὰ ἔκαμνε τάχα πως ἐμάγκευε μαζὶ μὲ τὰ μαγκόπαιδα τοῦ τόπου, θὰ ἐκύτταζε τὰ στρατεύματα, τὰς πυροβολαρχίας, τὰς ἀμάξας τῶν πολεμεφοδίων, καὶ θὰ κατέστρωνε τὸν ἀκριβῆ ὑπολογισμόν των.

Μόλις ἐσυμφώνησαν αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ θύρα ἐκρούσθη δυνατά.

Ἡ κυρία Φέχτελ ἔρριψεν ἕνα βλέμμα ἀπὸ τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου κ' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Θεέ μου φύλαγε! ἐψιθύρισεν, εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς ὁ Ἐγγλέζος, καὶ σὲ τί κατάστασιν, Παναγία μου!

Ἅμα εἶδε τὸν ἄνθρωπον που ἔκρουσεν, ὁ Φραγκίσκος, τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ ἀνησυχίαι ἐγεννήθησαν ἐκ νέου, ἐκρύφθη ὅσον καλλίτερα ἠμποροῦσε πίσω ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν ὡρολόγι, τὸ ὁποῖον ἔρριπτε εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου σκιὰν πολὺ βοηθητικὴν διὰ τὰ σχέδια τοῦ μικροῦ.

Ὁ Ἐγγλέζος, τὸν ὁποῖον ἀνήγγειλεν ἡ κυρία Φέχτελ, ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν Φραγκίσκον; ἦτο ὁ λόρδος!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὅπου, χάρις εἰς τὴν οἰνοποσίαν τοῦ Λόρδου, ὁ Φραγκίσκος εὑρίσκει τὸ μέσον νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ἐντολήν του.

Ὁ ἔμπιστος ἀξιωματικὸς τοῦ δουκὸς τῆς